

Chiếc vương miện Ptolemy

Contents

Chiếc vương miện Ptolemy	1
1. Chương 01 - Phần 1	1
2. Chương 01 - Phần 2	5
3. Chương 02	9
4. Chương 03	14
5. Chương 04	20
6. Chương 05	25
7. Chương 06 (hết)	29

Chiếc vương miện Ptolemy

Giới thiệu

Chiếc vương miện của Ptolemy là phần thứ ba cũng là phần cuối cùng của câu chuyện kể về chuyến p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-vuong-mien-ptolemy>

1. Chương 01 - Phần 1

“Carter!” Tôi hét lên.

Không có gì xảy ra.

Cạnh tôi, tựa lên bức tường của pháo đài cũ, Annabeth chăm chú nhìn cơn mưa, chờ đợi những thiếu niên thần thánh rơi xuống khỏi bầu trời.

“Cậu đang làm đúng đấy chứ?” cô ấy hỏi tôi.

“Gee, tớ không biết. Tớ khá chắc tên cậu ta được phát âm là Carter.”

“Thử vỗ lên cái chữ tượng hình nhiều lần xem.”

“Điều đó thật ngớ ngẩn.”

“Cứ thử đi.”

Tôi nhìn chăm chăm tay mình. Thậm chí còn không có một dấu hiệu của chữ tượng hình mà Carter Kane đã vẽ lên lòng bàn tay của tôi gần hai tháng trước. Cậu ta đã đảm bảo với tôi rằng phép thuật không thể bị rửa sạch, nhưng, với sự may mắn của mình, tôi đã tình cờ lau sạch nó trên quần jeans của tôi hoặc thứ gì đó.

Tôi vỗ vỗ lòng bàn tay mình. “Carter. Xin chào, Carter. Percy tới Carter. Gọi Carter Kane. Đang kiểm tra, một, hai, ba. Cái này có hoạt động không vậy?”

Vẫn không có gì.

Thường thì tôi sẽ không hoang mang nếu đội kỵ binh không thể xuất hiện. Annabeth và tôi đã ở trong rất nhiều tình huống xấu mà không có sự hỗ trợ nào. Nhưng thường thì chúng tôi không bị mắc kẹt vào Đảo Governors giữa một trận cuồng phong, bị vây quanh bởi những con rắn thở ra lửa chết người.

(Thực sự, tôi đã bị vây quanh bởi những con rắn thở ra lửa chết người trước đó, nhưng không phải những con có cánh. Mọi thứ trở nên tồi tệ hơn khi nó có cánh.)

“Được rồi.” Annabeth quét mưa khỏi đôi mắt cô, điều mà chẳng giúp gì, bởi vì trời đang mưa như trút. “Sadie không trả lời điện thoại của em ấy. Chữ tượng hình của Carter không hoạt động. Tổ đoán chúng ta phải tự làm việc này thôi.”

“Chắc chắn,” tôi nói. “Nhưng chúng ta làm gì?”

Tôi lên nhìn quanh chỗ ẩn náu. Ở phía cuối một lối vào hình vòm cung, một cái sân cỏ trải dài khoảng tám mươi mét vuông, được bao bọc bởi những tòa nhà gạch đỏ. Annabeth đã nói với tôi nơi này là một pháo đài hay gì đó từ cuộc chiến tranh Cách mạng, nhưng tôi đã không lắng nghe các chi tiết. Vấn đề chính của chúng tôi là cái gã đang đứng ở giữa bãi cỏ thực hiện một nghi thức phép thuật.

Hắn ta trông giống như một Elvis Presley còi cọc, bước đi khệnh khạng tới lui trong chiếc quần jeans đen gây nhẵn, một chiếc áo sơ mi xanh da trời nhạt và một chiếc áo khoác da màu đen. Mái tóc nhờn hất ngược ra sau của hắn có vẻ không thấm nước và gió.

Trong hai tay hắn cầm một cuộn giấy cũ, giống như một tấm bản đồ kho báu. Khi hắn ta bước đi, hắn đọc to lên, thỉnh thoảng hất ngược đầu ra sau và cười. Về cơ bản gã này hoàn toàn điên khùng.

Nếu điều đó chưa đủ sồn gai ốc, bay quanh hắn là nửa tá những con rắn có cánh, phun lửa trong mưa.

Trên đầu, chớp lóe sáng. Sấm làm những cái răng hàm của tôi rung lên.

Annabeth kéo tôi lại.

“Đó hẳn là Setne,” cô nói. “Cuộn giấy hắn ta đang đọc là Cuốn sách của Thoth. Dù cho hắn ta đang niệm câu thần chú gì, chúng ta phải ngăn hắn lại.”

Lúc này tôi có lẽ nên bước lùi lại và giải thích cái quái gì đang xảy ra.

Vấn đề duy nhất: tôi không chắc cái quái gì đang xảy ra.

Vài tháng trước, tôi đã chiến đấu với một con cá sấu khổng lồ ở Long Island. Một đứa trẻ tên là Carter Kane xuất hiện, nói rằng cậu ấy là một pháp sư và đến giúp đỡ tôi bằng cách làm nổ tung các thứ với những chữ cái tượng hình và biến thành một chiến binh đầu gà tỏa sáng khổng lồ. Cùng nhau chúng tôi đánh bại con cá sấu, thứ mà Carter giải thích là con của Sobek, vị thần cá sấu Ai Cập. Carter công nhận là vài thứ lai Ai Cập-Hy Lạp lạ lùng đang xảy ra. (Gee, tôi sẽ không bao giờ đoán được.) Cậu ấy đã viết một chữ tượng hình phép thuật lên tay tôi và nói với tôi gọi tên cậu ta nếu tôi cần giúp đỡ.

Tua đi đến tháng trước: Annabeth ngẫu nhiên gặp em gái của Carter, Sadie Kane, trên chuyến tàu A đến Rockaway. Họ chiến đấu với gã thần thánh nào đó tên là Serapis, kẻ có một cây quyền trượng ba đầu, và mũ là một tô ngũ cốc. Sau đó, Sadie nói với Annabeth rằng có lẽ một pháp sư cổ xưa tên là Setne đứng sau tất cả những thứ kỳ lạ này. Hình như Setne này đã hồi sinh, làm rách một trang gian lận phép thuật quyền

lực tối thượng gọi là cuốn sách của Thoth và đang chơi đùa với phép thuật Ai Cập và Hy Lạp, hy vọng tìm cách để tự mình trở thành một vị thần. Sadie và Annabeth đã trao đổi số điện thoại và đồng ý giữ liên lạc.

Hôm nay, bốn tuần sau đó, Annabeth xuất hiện ở căn hộ của tôi vào lúc mười giờ sáng và thông báo rằng cô ấy có một giấc mơ xấu – một cảnh mộng từ mẹ cô ấy.

(Nhân tiện: mẹ cô ấy là Athena, nữ thần trí tuệ. Cha tôi là Poseidon. Chúng tôi là những á thần Hy Lạp. Chỉ nghĩ là tôi nên đề cập đến điều đó, bạn biết đấy, ngẫu nhiên vậy thôi.)

Annabeth quyết định rằng, thay vì đi xem phim, chúng tôi nên dành ngày thứ bảy của mình đi dạo đến cuối Manhattan và bắt phà đến Đảo Governors, nơi Athena đã nói với cô ấy rằng rắc rối đang được ấp ủ.

Ngay khi chúng tôi đến đó, một cơn cuồng phong quái gở đâm sầm vào Cảng New York. Tất cả những người phàm di tản khỏi Đảo Governors, để lại Annabeth và tôi mắc kẹt tại một pháo đài cũ với Elvis Điên Khùng và những con Rắn Bay Chết Người.

Hợp lý với bạn chứ?

Tôi cũng không.

“Chiếc mũ tàng hình của cậu,” tôi nói. “Nó hoạt động trở lại rồi, đúng không? Tớ đánh lạc hướng Setne trong khi cậu lên ra phía sau hắn thì sao? Cậu có thể đánh bật cuốn sách rơi khỏi hai tay hắn.”

Annabeth nhú mày. Thậm chí với mái tóc vàng hoe dính bết vào gương mặt của mình, cô vẫn trông lạnh lùng. Đôi mắt cô ấy cùng màu với những đám mây bão.

“Setne được cho là pháp sư vĩ đại nhất thế giới,” cô nói. “Hắn ta có thể nhìn xuyên qua sự tàng hình. Thêm nữa, nếu cậu chạy ra đó, hắn ta có lẽ sẽ hạ gục cậu với một câu thần chú. Tin tớ đi, phép thuật Ai Cập không phải thứ cậu muốn bị nó hạ gục đâu.”

“Tớ biết. Carter từng đánh gục tớ với một nắm tay phát sáng màu xanh da trời. Nhưng trừ khi cậu có một ý tưởng hay hơn...”

Không may, cô ấy đã không có cái nào. Cô lôi chiếc mũ New York Yankees từ ba lô của mình ra. “Cho tớ một phút để bắt đầu. Trước tiên hãy cố gắng xóa sổ những con rắn bay đó. Chúng sẽ là những mục tiêu dễ dàng hơn.”

“Hiểu rồi.” Tôi gơ chiếc bút bi của mình lên, thứ mà nghe không giống một vũ khí ẩn tượng, nhưng nó biến thành một thanh kiếm phép thuật khi tôi mở nó ra. Không, nghiêm túc đấy. “Lưỡi kiếm bằng đồng Celestial sẽ giết chúng chứ?”

Annabeth cau mày. “Nó nên thế. Ít nhất... con dao găm đồng của tổ hiệu quả trên cây quyền trượng của Serapis. Dĩ nhiên, con dao đồng đó đã được làm từ một cây dưa phép Ai Cập, vậy...”

“Tớ đang bị đau đầu. Thường khi tớ bị đau đầu cũng chính là lúc nên ngừng nói chuyện và tấn công thứ gì đó.”

“Tốt. Chỉ nhớ là: mục tiêu chính của chúng ta là lấy cuộn giấy đó. Theo Sadie, Setne có thể dùng nó để biến hắn ta thành bất tử.”

“Đã hiểu. Không có kẻ xấu nào biến thành bất tử trong ca trực của tớ.” Tôi hôn cô ấy, bởi vì 1) khi bạn là một á thần chuẩn bị ra trận, mỗi nụ hôn có thể là nụ hôn cuối cùng của bạn, và 2) tôi thích hôn cô ấy. “Cẩn thận.”

Cô ấy đội chiếc mũ Yankees của mình lên và biến mất.

Tôi muốn nói với bạn là tôi bước vào và giết lũ rắn, Annabeth đâm vào lưng Elvis và lấy cuộn giấy của hắn ta, và chúng tôi vui vẻ trở về nhà.

Bạn sẽ nhận thấy thỉnh thoảng mọi chuyện sẽ kết thúc theo cách mà chúng tôi đã lên kế hoạch.

Nhưng khôong.

Tôi cho Annabeth vài giây để lên vào sân.

Sau đó tôi mở nắp bút của mình ra, và Thủy triều bật hết chiều dài của nó ra - lưỡi dao đồng Celestial sắc như dao cạo dài gần một mét. Tôi đi tản bộ vào sân và cắt con rắn gần nhất khỏi không trung.

Không lời chào Này, hàng xóm! nào nghe to như khi bạn giết loài bò sát bay của người ta.

Con rắn không phân hủy như tất cả những quái vật tôi đã chiến đấu. Hai nửa của nó chỉ rơi rụng xuống bãi cỏ ướt át. Nửa với đôi cánh xoay tứ tung xung quanh.

Elvis Diên Khùng không chú ý. Hắn ta tiếp tục bước đi tới lui, mê mải vào cuộn giấy của hắn, vì vậy tôi di chuyển xa hơn vào sân và chém một con rắn khác.

Cơn bão làm khó có thể nhìn được. Thông thường tôi có thể vẫn khô ráo khi chìm trong nước, nhưng mưa đòi hỏi phải khéo léo hơn. Nó đâm vào da tôi và rơi vào hai mắt tôi.

Chớp lóe sáng. Trước khi tầm nhìn của tôi rõ ràng, hai con rắn nữa đang phóng xuống như dội bom tôi từ hai phía. Tôi nhảy lùi lại ngay lúc chúng phun lửa.

Thêm thông tin cho bạn, việc nhảy về phía sau khó khăn khi bạn đang cầm một thanh kiếm. Nó thậm chí còn khó hơn khi mặt đất là bùn lầy.

Nói ngắn gọn: Tôi trượt và đập mông xuống đất.

Lửa bắn qua đầu tôi. Hai con rắn bay vòng vòng phía trên tôi như thể chúng quá ngạc nhiên để tấn công lại. Có lẽ chúng đang tự hỏi, Thăng nhóc này đã cố tình ngã trên mông nó à? Chúng ta nên cười trước khi chúng ta giết nó không? Điều đó sẽ xấu xa không?

Trước khi chúng có thể quyết định làm gì, Elvis Diên Khùng gọi lớn, “Để nó đó!”

Hai con rắn phóng đi gia nhập với các anh em của chúng, những con đang di chuyển theo quỹ đạo chùng ba mét phía trên pháp sư.

Tôi muốn đứng dậy và đối mặt Setne, nhưng mông tôi lại có ý tưởng khác. Nó muốn ở lại nơi nó đang ở và cứ thế mà đau đốn cùng cực. Mông thỉnh thoảng chúng thể đó. Mông mà, chúng có thể, ừm, hơi thôi.

Setne cuộn cuộn giấy của mình lại. Hắn ta đi thong dong về phía tôi, mưa tách ra quanh hắn như là một tấm màn hạt. Những con rắn có cánh của hắn đi theo, lửa của chúng tạo nên những chiếc lông chim hơi nước trong cơn bão.

“Chào mừng đây!” Setne nghe tự nhiên và thân thiện làm tôi biết mình đang gặp rắc rối. “Ta cho là, người là một á thần?”

Tôi tự hỏi làm sao Setne biết điều đó. Có lẽ hắn ta có thể “đánh hơi” mùi toát ra của một á thần với cách mà những con quái vật Hy Lạp có thể. Hoặc có lẽ những người bạn tình nghịch của tôi anh em Stoll đã viết TÔI LÀ MỘT Á THẦN lên trán tôi bằng đánh dấu vĩnh viễn và Annabeth đã quyết định không nói với tôi. Điều đó thỉnh thoảng xảy ra.

Nụ cười của Setne làm gương mặt hắn ta trông thậm chí càng dữ tợn hơn. Kẻ mắt đen sẫm viền quanh đôi mắt hắn, tạo cho hắn một cái nhìn chòng chọc thêm muốn, hung dữ. Quanh cổ hắn lấp lánh một chuỗi các chìa khóa chữ thập cài vào nhau bằng vàng, và từ tai trái hắn lúc lắc một đồ trang sức trông giống như xương ngón tay một người.

“Ông hẳn là Setne.” Tôi cố gắng đứng lên mà không tự giết chính mình. “Ông đã lấy bộ đồ nghề đó ở một cửa hàng Halloween à?”

Setne cười thầm. “Xem này, không có gì riêng tư, nhưng lúc này ta hơi bận. Ta sẽ yêu cầu người và bạn gái người đợi trong khi ta hoàn thành câu thần chú của mình, được chứ? Một khi ta đã triệu hồi được deshret, chúng ta có thể nói chuyện.”

Tôi cố gắng để trông bối rối, một trong những biểu hiện thuyết phục nhất của tôi. “Bạn gái gì? Tôi một mình. Ngoài ra, tại sao ông lại triệu hồi một cái dishrag (khăn lau chén)?”

“Nó là deshret.” Setne vỗ nhẹ mái tóc hất ngược ra sau của hắn. “Vương miện đỏ của Hạ Ai Cập. Về phần bạn gái của người...”

Hắn ta quay lại và chỉ về phía sau hắn, hét điều gì đó giống như “Sun-AH!”

Những chữ tượng hình đỏ bốc cháy trong không trung ở chỗ Setne chỉ:

Annabeth hiện thân. Tôi chưa bao giờ thực sự thấy cô ấy đội chiếc mũ Yankees trước đây, bởi vì cô ấy biến mất mỗi khi đội nó, nhưng đó là cô ấy – đôi mắt mở to với sự ngạc nhiên, bị bắt gặp khi đang lên tới chỗ Setne.

Trước khi cô ấy có thể phản ứng, những chữ tượng hình sáng đỏ biến thành những sợi dây thừng giống như roi cam thảo và đánh cô, quấn quanh cô, ghì chặt cô với một sức ép đến nỗi làm cô ngã xuống.

“Này!” Tôi hét lên. “Để cô ấy đi!”

Tên pháp sư cười nhạo. “Phép thuật tàng hình. Làm ơn. Ta đã dùng những câu thần chú tàng hình từ khi các kim tự tháp còn hạn bảo hành. Như ta đã nói, điều này không có gì riêng tư, các á thần. Chỉ là ta không thể đủ năng lượng để giết các người... ít nhất không đến khi cuộc triệu hồi kết thúc. Ta hy vọng các người hiểu.”

Trái tim tôi đập thành thịch. Trước đây tôi đã thấy phép thuật Ai Cập, khi Carter giúp tôi chiến đấu với một con cá sấu khổng lồ ở Long Island, nhưng tôi không biết làm gì để ngăn nó lại, và tôi không thể đứng nhìn nó được dùng để chống lại Annabeth.

Tôi tấn công Setne. Hắn ta chỉ vẫy tay và lăm bắm, “Hu-Ai.”

Nhiều chữ tượng hình ngu ngốc hơn lóe sáng trước tôi.

Tôi ngã đập mặt xuống.

Mặt tôi không thích điều đó. Tôi có bùn trong lỗ mũi và máu trong miệng vì cắn phải lưỡi. Khi tôi chớp mắt, những chữ tượng hình đỏ bốc cháy bên trong hai mí mắt tôi.

Tôi rên rỉ. “Đó là câu thần chú gì vậy?”

“Ngã,” Setne nói. “Một trong những câu thần chú yêu thích của ta. Đừng đứng dậy. Người sẽ làm đau bản thân mình thêm thôi.”

“Setne!” Annabeth hét lên qua cơn bão. “Hãy nghe tôi. Ông không thể tự biến mình thành một vị thần. Nó sẽ không có hiệu quả. Ông sẽ chỉ phá hủy –”

Cuộn dây phép thuật phồng ra, che miệng Annabeth lại.

“Ta cảm kích sự quan tâm của người,” tên pháp sư nói. “Thực sự, ta thấy thế. Nhưng ta đã tìm ra được điều này. Chuyện với Serapis... khi người tiêu diệt vị thần lai của ta? Ta đã học được một ít từ điều đó. Ta đã có những ghi chép xuất sắc.”

2. Chương 01 - Phần 2

Annabeth đấu tranh một cách vô ích.

Tôi muốn chạy tới chỗ cô ấy, nhưng tôi có một cảm giác tôi sẽ chỉ lại kết thúc với mặt mình trong bùn thôi. Tôi sẽ phải chơi trò này một cách khôn ngoan... điều mà không phải là phong cách bình thường của tôi.

Tôi cố gắng điều hòa hơi thở. Tôi linh sang một bên, chỉ để xem liệu tôi có thể không.

“Vậy là ông đã quan sát ở Bờ biển Rockaway?” Tôi hỏi Setne. “Khi Annabeth và Sadie hạ gục Serapis, tất cả đó là một cuộc thí nghiệm với ông à?”

“Dĩ nhiên!” Setne trông rất hài lòng với bản thân hắn. “Ta đã tóm tắt lại những câu thần chú Serapis đã dùng trong khi hắn ta cố gắng xây dựng ngọn hải đăng Alexandrian mới của hắn. Sau đó chỉ còn một vấn đề về việc tham chiếu chéo những cái đó với phép thuật cổ xưa hơn trong cuốn sách của Thoth, và voilà! Ta

đã tìm thấy chính xác câu thần chú kết hợp ta cần thể tự biến mình thành một vị thần. Nó sẽ rất vĩ đại. Hãy nhìn và xem xem!”

Hắn ta mở cuộn giấy và lại bắt đầu tụng. Những con rắn có cánh của hắn di chuyển theo đường xoắn ốc qua màn mưa. Chớp lóe sáng. Mặt đất rung chuyển.

Bên trái Setne, khoảng cách tôi chừng năm mét, bãi cỏ nứt ra. Một mạch lửa phun lên, và những con rắn có cánh bay thẳng vào nó. Đất, lửa, mưa và những con rắn có cánh cuộn vào một cơn lốc xoáy của các nguyên tố, hợp nhất và đặc lại thành một hình thù khổng lồ: một con rắn hổ mang cuộn mình với một cái đầu phụ nữ.

Vòng cổ rắn hổ mang của bà dễ chừng đến hai mét ngang. Đôi mắt bà ta lấp lánh như hồng ngọc. Một cái lưỡi chẻ uốn éo giữa đôi môi bà ta, và mái tóc đen của bà được tết với vàng. Đặt trên đầu bà ta là một kiểu vương miện – một thứ trông giống chiếc mũ tròn nhỏ màu đỏ với một vòng xoắn trang trí ở mặt trước.

Giờ, đối với tôi, tôi không yêu thích những con rắn khổng lồ, đặc biệt mấy con có đầu người và chiếc mũ ngu ngốc. Nếu tôi đã triệu hồi thứ này, tôi sẽ thực hiện một câu thần chú để gửi nó trở lại, cực nhanh.

Nhưng Setne chỉ cuộn lại cuộn giấy của hắn, thả nó vào trong chiếc túi áo khoác của mình và nhe răng cười. “Tuyệt vời!”

Quý bà rắn hổ mang rít lên. “Kẻ nào dám triệu hồi ta? Ta là Wadjet, nữ hoàng của loài rắn hổ mang, người bảo vệ của Hạ Ai Cập, chủ nhân vĩnh viễn của –”

“Ta biết!” Setne vỗ hai tay của hắn. “Ta là một người hâm mộ lớn!”

Tôi bò tới chỗ Annabeth. Điều đó không có ích gì mấy với câu thần chú ngã cứ làm tôi té, nhưng tôi muốn ở gần cô ấy nếu điều gì đó xảy ra với nữ hoàng rắn hổ mang bất tử của bất cứ điều gì này, vân vân và vân vân. Có lẽ tôi ít nhất có thể dùng Thủy triều để cắt những sợi dây đỏ đó và cho Annabeth một cơ hội chiến đấu.

“Ồ, điều này thật tuyệt,” Setne tiếp tục. Hắn rút cái gì đó khỏi chiếc quần jeans của mình... một chiếc điện thoại di động.

Nữ thần nhe những cái răng nanh ra. Bà ta phun vào Setne một màn sương đám mây xanh lá cây – chất độc, tôi đoán – nhưng hắn ta đẩy lùi nó đi như mũi nhọn của một tên lửa đẩy nhiệt ra.

Tôi tiếp tục bò về phía Annabeth, cô đang đấu tranh một cách bất lực trong cái kén cam thảo đỏ. Đôi mắt cô rực sáng với sự bức bối. Cô ghét bị cho ra rìa hơn bất cứ điều gì.

“Được rồi, biểu tượng máy ảnh đâu rồi?” Setne lóng ngóng với chiếc điện thoại của hắn. “Chúng ta phải chụp một tấm hình với nhau trước khi ta tiêu diệt người.”

“Tiêu diệt ta?” nữ thần rắn hỏi. Bà ta quát vào Setne, nhưng một cơn mưa rào và gió đẩy bà ta lùi lại.

Tôi cách Annabeth khoảng ba mét. Lưỡi Thủy triều tỏa sáng khi tôi lúi nó qua đồng bùn.

“Cùng xem nào.” Setne vỗ vỗ chiếc điện thoại của hắn. “Xin lỗi, cái này mới với ta. Ta đến từ Triều đại thứ mười chín. À, được rồi. Không. Ngu xuẩn. Màn hình đã đi đâu rồi? À! Phải! Vậy những người hiện đại gọi điều này là gì... chụp một pô?” hắn nghiêng về phía nữ thần rắn hổ mang, giữ chiếc điện thoại của hắn với độ dài cánh tay và chụp một tấm hình. “Được rồi!”

“Ý NGHĨA CỦA VIỆC NÀY LÀ GÌ?” Wadjet gầm lên. “NGƯỜI DÁM CHỤP MỘT TẤM HÌNH TỰ SƯỚNG VỚI NỮ THẦN RẮN HỔ MANG À?”

“Tự sướng!” tên pháp sư nói. “Đúng rồi! Cảm ơn. Và giờ ta sẽ lấy vương miện của người và hấp thụ tinh chất của người. Hy vọng người không phiền.”

“Gì?” Nữ thần rắn hổ mang ngẩng lên và lại nhe những cái răng nanh của bà ra, nhưng mưa và gió giữ bà lại giống như đang đeo dây an toàn trong xe hơi. Setne hét lên điều gì đó bằng một sự pha trộn của tiếng Ai Cập và Hy Lạp cổ. Tôi hiểu được vài từ tiếng Hy Lạp: linh hồn và trí tuệ và có lẽ bơ (mặc dù tôi có thể sai về từ cuối cùng). Nữ thần rắn hổ mang bắt đầu quần quai.

Tôi tới chỗ Annabeth ngay khi Setne kết thúc câu thần chú của hắn.

Nữ thần rắn hổ mang nổ tung vào trong, với một tiếng ồn giống như cái ống hút lớn nhất thế giới hút sạch món sinh tố sữa lớn nhất thế giới. Wadjet bị nuốt vào trong chính cái vương miện đỏ của bà ta, cùng với bốn con rắn có cánh của Setne và một mét rưỡi vòng quanh bãi cỏ Wadjet đã cuộn mình.

Chiếc vương miện rơi xuống cái hồ bùn lầy, bốc khói.

Setne cười trong hân hoan. “HOÀN HẢO!”

Tôi phải đồng ý, nếu ý hắn ta hoàn hảo có nghĩa là rất kinh hoàng tôi muốn nôn mửa và tôi phải đưa Annabeth ra khỏi chỗ này ngay bây giờ.

Setne trèo vào cái hồ để lấy chiếc vương miện khi tôi điên cuồng bắt đầu cắt đứt xiềng xích của Annabeth. Tôi chỉ vừa xoay sở tháo được giẻ bịt miệng cô ấy trước khi những sợi dây trời kêu om sòm như một cái tù và.

Hai tai tôi nổ lộp bộp. Tầm nhìn của tôi biến thành màu đen.

Khi âm thanh tắt lịm đi và cơn chóng mặt của tôi tan dần đi, Setne đang đứng trước bọn tôi, chiếc vương miện đỏ giờ đang ở trên đỉnh mái tóc hắt ngược của hắn.

“Những sợi dây la hét nếu người cắt chúng,” hắn khuyên. “Ta đoán ta đã nên đề cập điều đó.”

Annabeth vặn vẹo, cố gắng để giải phóng đôi tay. “Ông – ông đã làm gì với nữ thần rắn hổ mang?”

“Ừm? Ồ.” Setne vỗ vỗ cái vòng trang trí ở mặt trước vương miện. “Ta đã hấp thụ tinh chất của bà ta. Giờ ta có sức mạnh của Hạ Ai Cập.”

“Ông... đã hấp thụ một vị thần,” tôi nói.

“Chuẩn!” Từ chiếc áo khoác của mình, hắn lôi ra Cuốn sách Thoth và vẫy nó trước chúng tôi. “Loại kiến thức ở trong này thật ấn tượng làm sao. Ptolemy đệ Nhất đã có ý tưởng đúng đắn, biến bản thân ông ta thành một vị thần, nhưng đến lúc ông ta trở thành vua của Alexandria thì phép thuật của người Ai Cập đã suy giảm và yếu đi. Ông ta chắc chắn đã không có quyền truy cập vào nguồn tài liệu chính như Cuốn sách của Thoth. Với bé yêu này, ta sẽ nấu ăn với gia vị! Giờ khi ta đã có vương miện của Hạ Ai Cập –”

“Để tôi đoán,” Annabeth nói. “Ông sẽ tấn công vương miện của Thượng Ai Cập. Sau đó ông sẽ đặt chúng cùng nhau và thống trị thế giới.”

Hắn cười nhe răng. “Cô gái thông minh. Nhưng đầu tiên ta phải tiêu diệt cả hai người. Không có gì riêng tư. Chỉ là khi người đang thực hiện phép thuật Ai Cập-Hy Lạp lại, ta đã nhận ra rằng máu của một á thần bé nhỏ là một chất xúc tác tuyệt vời. Giờ thì, nếu các người chỉ cần giữ vững –”

Tôi nhào tới và đâm hắn ta với thanh kiếm của mình.

Một cách đáng ngạc nhiên, Thủy triều đi thẳng vào bụng hắn.

Tôi hiếm khi thành công đến nỗi tôi chỉ cúi xuống ở đó, sững sờ, tay tôi run run trên cán.

“Chà.” Setne nhìn xuống máu trên chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt của hắn. “Làm tốt lắm.”

“Cảm ơn.” Tôi cố gắng giật mạnh thanh Thủy triều ra, nhưng nó dường như bị dính lại. “VẬY... giờ ông có thể chết, nếu nó không phải là vấn đề quá lớn.”

Setne mỉm cười hồi tiếc. “Về việc đó... giờ ta ở ngoài việc chết chóc. Ở điểm này –” Hắn vỗ lên mũi kiếm. “Hiểu chứ? Điểm này? Ta e rằng tất cả những gì người có thể làm là khiến ta mạnh hơn!”

Chiếc vương miện đỏ của hắn bắt đầu tỏa sáng.

Chỉ một lần, bản năng của tôi đã cứu mạng tôi. Mặc dù Setne đã dùng câu thần chú ngớ ngẩn với tôi, bằng cách nào đó tôi lại có thể xoay sở để đứng trên đôi chân mình, tóm lấy Annabeth và kéo mạnh cô ấy càng xa tên pháp sư càng tốt.

Tôi rơi xuống mặt đất ở cổng vòm khi một tiếng gầm ầm ầm làm rung chuyển sân trong. Cây cối bị nhổ bật rễ. Những cánh cửa sổ vỡ tan. Gạch rơi ra khỏi bức tường, và mọi thứ trong tầm nhìn chuyển động ầm ầm về phía Setne như thể hắn đã trở thành trung tâm mới của trọng lực. Thậm chí những sợi dây phép thuật của Annabeth cũng bị tháo ra. Nó lấy đi tất cả sức mạnh của tôi khi dùng một tay để giữ cô ấy còn tay kia thì nắm chặt góc tòa nhà.

Những đám mây mảnh vỡ xoay tròn quanh tên pháp sư. Gỗ, đá và kính bốc hơi khi chúng bị hấp thụ vào cơ thể Setne.

Khi trọng lực trở lại bình thường, tôi nhận ra tôi đã để vài thứ quan trọng lại phía sau.

Thủy triều đã biến mất. Vết thương ở bụng Setne đã đóng lại.

“NÀY!” Tôi đứng dậy, hai chân tôi run run. “Ông đã ăn thanh kiếm của tôi!”

Giọng của tôi nghe chói tai – giống như một đứa trẻ nhỏ vừa bị trộm mất tiền ăn trưa. Vấn đề là, Thủy triều là tài sản quan trọng nhất của tôi. Tôi đã có nó một thời gian dài. Nó đã cùng tôi vượt bao sóng gió.

Trước đây tôi đã mất thanh kiếm của mình vài lần, nhưng nó luôn xuất hiện lại dưới dạng một cây bút trong túi tôi. Tôi có một cảm giác rằng lần này điều đó sẽ không xảy ra. Thủy triều đã bị tiêu thụ - mắc kẹt trong cơ thể Setne cùng với gạch, kính vỡ và vài khối cỏ.

Setne lật mở hai lòng bàn tay của hắn. “Xin lỗi về việc đó. Ta là một vị thần đang phát triển. Ta cần chất dinh dưỡng của ta...” Hắn nghiêng đầu như thể đang lắng nghe thứ gì đó trong cơn bão. “Percy Jackson. Thú vị. Và bạn của người, Annabeth Chase. Cả hai người đã có vài chuyến phiêu lưu thú vị. Các người sẽ cho ta rất nhiều chất dinh dưỡng!”

Annabeth cố gắng đứng dậy. “Sao ông biết tên chúng tôi?”

“Ồ, người có thể học được rất nhiều về ai đó từ việc ăn ngấu ngiến tài sản đáng giá của chúng.” Setne vỗ dạ dày mình. “Giờ, nếu các người không phiền, ta thực sự cần tiêu thụ cả hai người. Dù vậy, đừng lo lắng! Tinh chất của các người sẽ sống mãi ngay ở đây... cạnh, ừm, lá lách của ta, ta nghĩ vậy.”

Tôi đưa tay mình vào tay của Annabeth. Sau tất cả những chuyện chúng tôi đã trải qua, tôi sẽ không để cuộc sống của chúng tôi kết thúc theo cách này – bị ăn ngấu ngiến bởi một Elvis muốn trở thành thần với một chiếc mũ tròn nhỏ.

Tôi cân nhắc những lựa chọn của mình: tấn công trực tiếp hoặc rút lui chiến lược. Tôi muốn đâm vào lớp mascara nặng nề của hắn, nhưng nếu tôi có thể đưa Annabeth đến bờ biển chúng tôi có thể nhảy lên cảng. Là con trai của Poseidon, tôi sẽ có ưu thế ở dưới nước. Chúng tôi có thể tập hợp lại, có lẽ trở lại với vài tá bạn bè á thần và vài khẩu trọng pháo.

Trước khi tôi có thể quyết định, điều gì đó đã hoàn toàn ngẫu nhiên thay đổi sự cân bằng.

Một con lạc đà với kích thước thực sự rơi xuống khỏi bầu trời và đè bẹp Setne.

“Sadie!” Annabeth kêu lên.

Trong một thoáng, tôi nghĩ cô ấy đang gọi con lạc đà là Sadie. Sau đó tôi nhận ra Annabeth đang nhìn vào cơn bão, nơi hai con chim ưng bay theo đường xoắn ốc phía trên cái sân.

Con lạc đà gầm lên và đánh rầm, điều mà thậm chí khiến tôi cảm kích nó hơn.

Không may chúng tôi không có thời gian để trở thành bạn bè. Con lạc đà mở to đôi mắt nó, kêu be be cảnh giác và phân hủy thành cát.

Setne đứng dậy từ đồng bụi. Vương miện của hắn ta bị nghiêng. Chiếc áo khoác đen của hắn phủ trong đám lông lạc đà, nhưng hắn ta trông không bị thương.

“Điều đó thật thô lỗ.” Hắn liếc nhìn lên hai con chim ưng giờ đang lao về phía hắn. “Không có thời gian có thứ vô lý này.”

Chỉ khi hai con chim chuẩn bị xé toạc mặt hắn ra, Setne biến mất trong một xoáy mưa.

3. Chương 02

Hai con chim ưng hạ cánh và biến hình thành hai thiếu niên. Đứng bên phải là anh bạn của tôi Carter Kane, trông tự nhiên trong bộ đồ ngủ chiến đấu bằng vải lanh màu be của cậu ấy, với một cây dũa phép ngà voi cong trong một tay và một thanh kiếm lưỡi liềm trong tay kia. Người đứng bên trái là một cô bé tóc vàng hoe mảnh khảnh nhỏ tuổi hơn, tôi cho rằng đó là em gái cậu ấy, Sadie. Con bé mặc đồ ngủ bằng vải lanh màu đen, mấy sợi tóc highlight màu cam trên mái tóc con bé, một cây quyền trượng bằng gỗ trắng và đôi giày chiến đấu lấm bùn.

Về ngoại hình, hai anh em trông chẳng có gì giống nhau. Nước da của Carter màu đồng, mái tóc cậu màu đen và xoăn. Vẻ cau có trầm ngâm của cậu tỏa ra sự nghiêm túc. Ngược lại, Sadie là một người da trắng với đôi mắt xanh da trời và một nụ cười nghiêng đầy nghịch ngợm tôi sẽ xác định con bé là một đứa trẻ nhà Hermes ở trại Con Lai.

Nhưng trái lại, tôi có Cyclops và người cá hai đuôi là anh em. Tôi sẽ không bình luận về sự thiếu tương tự của hai đứa trẻ nhà Kane.

Annabeth thở phào nhẹ nhõm. “Chị rất vui khi gặp em.”

Cô ôm chầm lấy Sadie.

Carter và tôi nhìn nhau.

“Này, anh bạn,” tôi nói. “Tớ sẽ không ôm cậu đâu.”

“Được rồi,” Carter nói. “Xin lỗi tụi tớ đến trễ. Cơn bão này đang làm rối tung thiết bị định vị phép thuật của chúng tớ.”

Tôi gật đầu như thể tôi biết thiết bị định vị phép thuật là gì. “Vậy người bạn này của các cậu, Setne... hắn ta đại loại là một cái khăn lau bụi.”

Sadie khịt mũi. “Anh còn chưa biết hết phân nửa của nó đâu. Hắn ta đã ngẫu nhiên cung cấp cho anh một vai kẻ ác độc diễn hữu ích chứ? Tiết lộ những kế hoạch hắc ám của hắn, nói nơi hắn sẽ đến tiếp theo, đại loại những thứ đó?”

“Ừm, hắn ta đã dùng cuộn giấy đó, Cuốn sách của Thoth,” tôi nói. “Hắn ta đã triệu hồi một nữ thần rắn hổ mang, nhai ngấu nghiến tinh chất của bà ta và đánh cắp chiếc mũ đỏ của bà.”

“Ôi trời.” Sadie liếc nhìn Carter. “Chiếc vương miện của Thượng Ai Cập sẽ là cái tiếp theo.”

Carter gật đầu. “Và nếu hắn ta có thể đặt hai chiếc vương miện cùng nhau –”

“Hắn ta sẽ trở nên bất tử,” Annabeth đoán. “Một vị thần mới được tạo ra. Sau đó hắn ta sẽ hút sạch tất cả phép thuật Hy Lạp và Ai Cập trên thế giới.”

“Hắn cũng đã đánh cắp thanh kiếm của tớ,” tôi nói. “Tớ muốn lấy lại nó.”

Ba người bọn họ nhìn chằm chằm tôi.

“Gì cơ?” Tôi nói. “Tớ thích thanh kiếm của mình.”

Carter móc thanh khopesh lưỡi liềm và dũa phép của mình vào thắt lưng. “Kể cho bọn tớ nghe mọi chuyện đã xảy ra. Chi tiết.”

Trong khi chúng tôi nói chuyện, Sadie lẩm lẩm câu thần chú nào đó, và mưa rã hương quanh chúng tôi như là chúng tôi đang ở dưới một chiếc ô vô hình khổng lồ. Mẹo hay chứ.

Annabeth có trí nhớ tốt hơn, vì vậy cô ấy giải thích hầu hết về trận chiến của chúng tôi với Setne... Tuy nhiên, gọi đó là trận chiến thì thật hào phóng quá.

Khi cô ấy nói xong, Carter quỳ xuống và phác họa vài chữ tượng hình trên bùn.

“Nếu Setne có được hedjet, chúng ta sẽ tàn đời,” cậu ta nói. “Hắn ta sẽ tạo thành vương miện của Ptolemy và –”

“Khoan đã,” tôi nói. “Sức chịu đựng của tớ với những cái tên khó hiểu kém lắm. Cậu có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra bằng, như là, từ ngữ bình thường được không?”

Carter cau mày. “Pschent là chiếc vương miện đôi của Ai Cập, được chứ? Nửa dưới là vương miện đỏ, deshret. Nó đại diện cho Hạ vương quốc. Nửa trên là hedjet, vương miện trắng của Thượng vương quốc.”

“Cậu đội chúng cùng nhau,” Annabeth thêm vào, “và điều đó có nghĩa cậu là pharaoh của toàn bộ Ai Cập.”

“Ngoại trừ trong trường hợp này,” Sadie nói, “người bạn khó chịu của chúng ta Setne đang tạo ra một pschent rất đặc biệt – vương miện của Ptolemy.”

“Được rồi...” Tôi vẫn không hiểu, nhưng cảm thấy như ít nhất tôi nên giả vờ theo cùng. “Nhưng Ptolemy không phải là một gã Hy Lạp à?”

“Phải,” Carter nói. “Alexander Đại đế chinh phục Ai Cập. Sau đó ông ta chết. Đại tướng Ptolemy của ông ta tiếp quản và cố gắng để hòa lẫn tôn giáo Hy Lạp và Ai Cập. Ông ta đã tuyên bố bản thân mình là một vị thần-vua, giống như các pharaoh cổ, nhưng Ptolemy đã bước một bước xa hơn. Ông ta đã dùng một sự kết hợp phép thuật Hy Lạp và Ai Cập để cố gắng biến ông ta thành bất tử. Nó không có hiệu quả, nhưng –”

“Setne đã hoàn thiện công thức đó,” tôi đoán. “Cuốn sách của Thoth đó đã cho hắn ta phần chủ đạo phép thuật nào đó.”

Sadie vỗ tay cho tôi. “Em nghĩ là anh đã hiểu rồi. Setne sẽ tái tạo chiếc vương miện của Ptolemy, nhưng lần này hắn ta sẽ thực hiện nó một cách đúng đắn, và hắn sẽ trở thành một vị thần.”

“Điều này thật tồi tệ,” tôi nói.

Annabeth trầm ngâm giật giật tai mình. “VẬY... nữ thần rắn hổ mang đó là ai?”

“Wadjet,” Carter nói. “Người bảo vệ của vương miện đỏ.”

“Và có một người bảo vệ vương miện trắng?” cô hỏi.

“Nekhet.” Biểu hiện của Carter chuyển sang cau mày. “Nữ thần kèn kèn. Tớ không thích bà ta lắm, nhưng tớ cho là chúng ta sẽ phải ngăn bà khỏi bị ăn mất. Bởi vì Setne cần vương miện Thượng kinh đô, hắn ta có lẽ sẽ đi về phía nam cho nghi lễ tiếp theo. Nó giống như một điều tượng trưng.”

“Không phải nó thường hướng lên phía bắc à?” Tôi hỏi.

Sadie cười tự mãn. “Ồ, điều đó sẽ là rất quá dễ dàng. Ở Ai Cập, thượng ở phía nam, bởi vì sông Nile chảy từ nam tới bắc.”

“Tuyệt,” tôi nói. “Vậy chúng ta đang nói bao xa về phương nam – Brooklyn? Antarctica?”

“Tớ không nghĩ hắn ta sẽ đi xa thế.” Carter đứng dậy và quét qua đường chân trời. “Trụ sở chính của chúng tớ ở Brooklyn. Và tớ đang đoán rằng Manhattan giống như trung tâm của các vị thần Hy Lạp à? Một thời gian dài trước đây, chú của chúng tớ Amos đã ám chỉ điều đó.”

“Ừm, phải,” tôi nói. “Núi Olympus lơ lửng trên tòa nhà Empire State, vậy –”

“Núi Olympus –” Sadie chớp mắt – “lơ lửng trên... Dĩ nhiên nó lơ lửng. Tại sao không? Em nghĩ điều anh trai em đang cố gắng nói là nếu Setne muốn thiết lập một vị trí quyền lực mới, trộn lẫn Hy Lạp và Ai Cập –”

“Hắn ta sẽ tìm một nơi ở giữa Brooklyn và Manhattan,” Annabeth nói. “Giống như ngay đây, Đảo Governors.”

“Chính xác,” Carter nói. “Hắn ta sẽ cần tiến hành lễ nghi cho chiếc vương miện thứ hai ở phía nam của điểm này, nhưng nó không phải ở xa tí phía nam. Nếu tớ là hắn ta –”

“Và chúng ta mừng cậu không phải,” tôi nói.

“- tớ sẽ ở lại Đảo Governors. Chúng ta giờ đang ở điểm cuối cùng phương bắc, vậy...”

Tôi nhìn chăm chăm phía nam. “Có ai biết điều gì ở điểm cuối khác không?”

“Tớ chưa bao giờ ở đó,” Annabeth nói. “Nhưng tớ nghĩ có một khu picnic.”

“Thú vị.” Sadie gơ cây quyền trượng của mình lên. Đầu của nó sáng bừng ngọn lửa trắng. “Có ai muốn một chuyến picnic trong mưa không nào?”

“Setne nguy hiểm,” Annabeth nói. “Chúng ta không thể chỉ xông tới. Chúng ta cần một kế hoạch.”

“Cô ấy đúng,” Carter nói.

“Tớ khá là thích xông tới,” tôi nói. “Tốc độ là sức mạnh, đúng chứ?”

“Cảm ơn,” Sadie lẩm bẩm.

“Khôn ngoan cũng là sức mạnh,” Annabeth nói.

“Chính xác,” Carter nói. “Chúng ta phải tìm ra cách tấn công.”

Sadie đảo mắt với tôi. “Chỉ như em đã sợ. Hai người này cùng nhau... họ sẽ nghĩ nhiều đến chết chúng ta.”

Tôi cảm thấy giống vậy, nhưng Annabeth đang có cái nhìn bảo tố bực mình trong đôi mắt cô ấy, bởi vì tôi hện hò với Annabeth, tôi nhận ra mình tốt hơn là đề nghị một thỏa hiệp.

“Vậy chúng ta lên kế hoạch trong khi chúng ta đi thì sao?” Tôi nói. “Chúng ta có thể tiến về phía nam, như là, thực sự chậm chạp.”

“Thỏa thuận,” Carter nói.

Chúng tôi đi khỏi pháo đài cũ xuống đường, vượt qua vài tòa nhà bằng gạch hào nhoáng trước đây có thể là những trụ sở văn phòng. Chúng tôi băng qua một dải đất những sân bóng đá sũng nước. Mưa tiếp tục trút xuống, nhưng chiếc dù phép thuật của Sadie di chuyển với chúng tôi, giữ cho những thứ tệ nhất của cơn bão tránh xa.

Annabeth và Carter so sánh những ghi chú từ những nghiên cứu họ đã làm. Họ nói về Ptolemy và sự pha trộn của phép thuật Hy Lạp và Ai Cập.

Về phần Sadie, con bé có vẻ không hứng thú với chiến lược. Nó nhảy từ vùng nước này sang vùng nước khác bằng đôi giày chiến đấu của mình. Nó ngâm nga với chính mình, xoay vòng như một đĩa nhỏ và thỉnh thoảng lòi những thứ ngẫu nhiên ra khỏi ba lô của mình: những bức tượng động vật nhỏ bằng sáp, sợi dây gì đó, một mẫu phấn, một cái túi kẹo màu vàng sáng.

Con bé gọi tôi nhớ về ai đó...

Sau đó nó lóe lên trong tôi. Con bé trông như một phiên bản nhỏ tuổi hơn của Annabeth, nhưng tính bền chồn và hiểu động của con bé nhắc tôi về... ừm, tôi. Nếu Annabeth và tôi có một đứa con gái, con bé có thể rất giống Sadie.

Ồi chao.

Nó không giống như tôi từng mơ về những đứa trẻ trước đây. Ý tôi là bạn hện hò ai đó hơn một năm, ý tưởng sẽ ở lại đâu đó trong tâm trí bạn, đúng không? Nhưng tuy nhiên – tôi chỉ mới mười bảy tuổi. Tôi chưa sẵn sàng để nghĩ quá nghiêm túc về những điều như thế. Và tôi cũng là một á thần. Trên một cơ sở ngày qua ngày, tôi bận rộn để cố gắng sống sót.

Tuy nhiên, nhìn Sadie, tôi có thể tưởng tượng rằng một ngày nào đó có lẽ tôi sẽ có một đứa con gái trông như Annabeth và cư xử như tôi – một đứa trẻ á thần nghịch ngợm dễ thương, nhảy qua những vùng nước và đè bẹp những con quái vật với những con lặc đà phép thuật.

Tôi hẵn đang nhìn chăm chăm, bởi vì Sadie cau mày với tôi. “Gì thế?”

“Không có gì,” tôi nhanh chóng nói.

Carter thúc khủy tay tôi. “Cậu có đang lắng nghe không ấy?”

“Có. Không. Gì cơ?”

Annabeth thở dài. “Percy, giải thích mọi chuyện với cậu giống như giảng bài cho một con chuột nhảy.”

“Này, Cô Gái Khôn Ngoan, đừng bắt đầu với tớ.”

“Gì cũng được, Ốc Tảo Biển. Bọn tớ chỉ đang nói rằng chúng ta sẽ phải kết hợp sự tấn công của chúng ta.”

“Kết hợp sự tấn công của chúng ta...” tôi vỗ lên túi của mình, nhưng Thủy triều không xuất hiện lại trong hình dạng cây bút. Tôi không muốn phải thừa nhận nó khiến tôi lo lắng như thế nào.

Chắc chắn, tôi có những kỹ năng khác. Tôi có thể tạo sóng (về nghĩa đen) và thỉnh thoảng thậm chí triệu tập một cơn bão sủi bọt xinh đẹp. Nhưng thanh kiếm của tôi là một phần lớn của tôi là ai. Không có nó, tôi cảm thấy như mất một cánh tay.

“Chúng ta tấn công kết hợp như thế nào?”

Carter có một tia tinh nghịch trong đôi mắt cậu khiến cậu trông giống em gái mình hơn. “Chúng ta biến chiến lược của Setne chống lại hắn. Hắn ta đang dùng phép thuật lai – Hy Lạp và Ai Cập cùng nhau, đúng chứ? Chúng ta cũng làm vậy.”

Annabeth gật đầu. “Phong cách tấn công Hy Lạp sẽ không hiệu quả. Cậu đã thấy Setne đã làm gì với thanh kiếm của cậu. Và Carter cũng khá chắc những câu thần chú Ai Cập cũng sẽ không đủ. Nhưng nếu chúng ta có thể tìm được một cách để hòa lẫn sức mạnh của chúng ta –”

“Cậu có biết cách hòa lẫn sức mạnh của chúng ta không?” Tôi hỏi.

Đôi giày của Carter kêu lóc bóc trên bùn. “Ừm... không chính xác.”

“Ôi, làm ơn,” Sadie nói. “Điều đó thật dễ dàng. Carter, đưa đĩa của anh cho Percy.”

“Tại sao?”

“Chỉ cần làm thế, anh trai thân yêu. Annabeth, chị có nhớ khi chúng ta chiến đấu với Serapis không?”

“Đúng!” Đôi mắt Annabeth sáng lên. “Tớ đã tóm lấy đĩa của Sadie và nó biến thành một con dao găm bằng đồng Celestial, giống y cái cũ của tớ. Nó có thể tiêu diệt quyền trượng của Serapis. Có lẽ chúng ta có thể tạo ra một vũ khí Hy Lạp từ một đĩa phép Ai Cập. Ý kiến hay, Sadie.”

“Hoan hô. Chị thấy chứ, em không cần dành hàng giờ lên kế hoạch và nghiên cứu để trở nên thông minh. Giờ thì, Carter, nếu anh vui lòng.”

Ngay khi tôi cầm lấy đĩa phép, tay tôi siết lại như thể tôi đã tóm một sợi dây cáp điện. Những chiếc gai đau đớn bắn vào cánh tay tôi. Tôi cố gắng thả đĩa phép xuống, nhưng tôi không thể. Nước mắt dâng đầy mắt tôi.

“Nhân tiện,” Sadie nói, “cái này có thể làm đau một chút.”

“Cảm ơn.” Tôi nghiêng răng. “Cảnh báo hơi trễ một chút.”

Thanh ngà voi bắt đầu cháy âm ỉ. Khi khói tan và sự đau đớn lắng đi, thay vì một cây đĩa phép tôi đang cầm một thanh kiếm đồng Celestial mà dứt khoát không phải Thủy triều.

“Nó là cái gì vậy?” Tôi hỏi. “Nó to thế.”

Carter huýt sáo dưới hơi thở. “Tớ đã trông thấy chúng ở các bảo tàng. Đó là một kopis.”

Tôi nhắc thanh kiếm lên. Như tôi đã cố gắng rất nhiều, nó không có cảm giác đúng trong hai tay tôi. Cái cán thì quá nặng với cổ tay tôi. Lưỡi kiếm một lưỡi cong một cách ngượng nghịu, giống như một con dao móc khổng lồ. Tôi cố gắng đâm một nhát và gần như bị mất thăng bằng.

“Cái này trông không giống của cậu?” tôi nói với Carter. “Không phải cái của cậu gọi là một kopis à?”

“Của tớ là một khopesh,” Carter nói. “Phiên bản Ai Cập nguyên bản. Thứ cậu đang cầm là một kopis – một thiết kế Hy Lạp được sửa lại theo bản gốc Ai Cập. Nó là loại kiếm mà những chiến binh của Ptolemy từng dùng.”

Tôi nhìn Sadie. “Cậu ta đang cố gắng làm anh rối rắm à?”

“Không,” con bé rạng rỡ nói. “Anh ấy rối rắm mà không cần cố gắng.”

Carter đập lòng bàn tay của mình lên trán. “Điều đó thậm chí không hề rối rắm. Làm sao cái đó –? Đừng bận tâm. Percy, vấn đề chính là, cậu có thể chiến đấu với thanh kiếm đó không?”

Tôi chém thanh kopis qua không khí. “Tớ cảm thấy như tớ đang đấu kiếm với một con dao chặt thịt, nhưng nó sẽ phải dùng được thôi. Còn vũ khí cho các cậu thì sao?”

Annabeth vịn vào những hạt xám trên chiếc vòng cổ của mình, cách mà cô ấy làm khi cô đang suy nghĩ. Cô trông xinh đẹp. Nhưng tôi lạc đề.

“Sadie,” cô nói, “những câu thần chú tượng hình mà em đã dùng ở bờ biển Rockaway... cái tạo nên vụ nổ?”

“Nó được gọi là - ừm, thực tế em không thể nói từ đó mà không làm nổ tung chị. Đợi đã.” Sadie lục lại cái ba lô của con bé. Nó lòi ra một tờ giấy papyrus vàng, một cây bút trầm, và một lọ mực – tôi đoán bởi vì bút và giấy sẽ là phi-Ai Cập. Con bé quỳ xuống, dùng ba lô của mình như một cái bàn viết tạm thời, và viết nguệch ngoạc bằng những chữ cái bình thường: HA-DI.

“Đó là một câu thần chú tốt,” Carter đồng ý. “Chúng tớ có thể cho cậu thấy chữ tượng hình cho nó, nhưng trừ khi cậu biết cách đọc những từ của sức mạnh –”

“Không cần thiết,” Annabeth nói. “Cụm từ này nghĩa là phát nổ?”

“Không ít thì nhiều,” Sadie nói.

“Và em có thể viết chữ tượng hình trên một cuộn giấy mà không gây ra tiếng bùm?”

“Đúng. Cuộn giấy sẽ dự trữ phép thuật cho sau này. Nếu chị đọc chữ từ giấy papyrus... ừm, điều đó thậm chí còn tốt hơn. Nhiều tiếng bùm hơn với ít nổ lực hơn.”

“Tốt,” Annabeth nói. “Em có một tờ giấy papyrus khác không?”

“Annabeth,” tôi nói, “cậu đang làm gì? Bởi vì nếu cậu làm rối tung lên với những từ phát nổ -”

“Thư giãn đi,” cô nói. “Tớ biết tớ đang làm gì. Đại loại thế.”

Cô quỳ xuống cạnh Sadie, con bé đưa cho cô một tờ giấy papyrus mới.

Annabeth lấy cây bút trầm và viết thứ gì đó bằng chữ Hy Lạp Cổ:

Κό

Mắc chứng khó đọc, tôi thật may mắn nếu tôi có thể nhận ra những từ tiếng Anh, nhưng, là một á thần, chữ Hy Lạp cổ dường như được kết nối điện tử vào bộ não của tôi.

“Ke-rau-noh,” tôi đánh vần. “Nổ tung?”

Annabeth trao cho tôi một nụ cười tinh ranh. “Từ gần nhất tớ có thể nghĩ đến. Về nghĩa đen nó có nghĩa là tấn công với những tia chớp.”

“Ồi,” Sadie nói. “Em thích việc tấn công những thứ với các tia chớp.”

Carter nhìn chằm chằm tờ giấy papyrus. “Cậu đang nghĩ chúng ta có thể gọi một chữ Hy Lạp Cổ cùng với cách chúng ta làm với những chữ cái tượng hình à?”

“Nó đáng thử,” Annabeth nói. “Ai trong hai người giỏi hơn với loại phép thuật này?”

“Sadie,” Carter nói. “Tớ nghiêng về một pháp sư chiến đấu hơn.”

“Chế độ gà khổng lồ,” tôi nhớ lại.

“Anh bạn, hiện thân của tớ là một chiến binh đầu chim ưng.”

“Tớ vẫn nghĩ cậu có thể thỏa thuận tài trợ với KFC. Kiếm vài cọc tiền lớn.”

“Dừng lại, hai cậu.” Annabeth đưa cuộn giấy của mình cho Sadie. “Carter, hãy trao đổi. Tổ sẽ thử thanh khopesh của cậu; cậu thử chiếc mũ Yankees của tớ.”

Cô ném cho cậu chiếc mũ.

“Tớ thường nghiêng về một cầu thủ bóng chày hơn, nhưng...” Carter đội chiếc mũ lên và biến mất. “Ôi, được rồi. Tớ vô hình, phải không?”

Sadie vỗ tay. “Anh chưa bao giờ trông tốt hơn, anh trai thân yêu ạ.”

“Buồn cười quá ha.”

“Nếu cậu có thể lên tới bên Setne,” Annabeth gợi ý, “cậu có thể tấn công hắn bất ngờ, lấy chiếc vương miện khỏi hắn ta.”

“Nhưng cậu đã nói với chúng tớ là Setne đã nhìn xuyên qua sự tàng hình của cậu,” Carter nói.

“Đó là tớ,” Annabeth nói, “một người Hy Lạp dùng một dụng cụ phép thuật Hy Lạp. Đối với cậu, có lẽ nó sẽ hoạt động hiệu quả hơn – hoặc ít nhất, khác biệt.”

“Carter, thử đi,” tôi nói. “Điều duy nhất tốt hơn là một người-gà-khổng-lồ là một người-gà-khổng-lồ-vô-hình.”

Đột nhiên mặt đất rung chuyển dưới chân chúng tôi.

Qua những sân bóng, về phía nam cuối hòn đảo, một ánh sáng trắng thấp sáng vùng chân trời.

“Điều đó không thể tốt đẹp gì,” Annabeth nói.

“Không,” Sadie đồng ý. “Có lẽ chúng ta nên xông đến nhanh hơn một chút.”

4. Chương 03

Những con chim kền kền đang có một bữa tiệc.

Qua một hàng cây, một cái sân lầy lội kéo dài đến rìa của hòn đảo. Tại chân một ngọn hải đăng nhỏ, vài cái bàn picnic nằm lộn xộn như thể để ẩn náu. Ở bên kia cảng, bức tượng Nữ thần Tự do tỏa ánh sáng trắng trong cơn bão, những đám mây mưa quây rối bà như những con sóng đánh vào mũi thuyền.

Ở giữa chỗ picnic, sáu con điều hâu đen to lớn xoay tít trong mưa, mổ vào anh bạn Setne của chúng tôi.

Tên pháp sư trông thật oách trong bộ đồ mới. Hắn ta đã thay đổi mặc một chiếc áo khoác bông màu đỏ - tôi đoán để phù hợp với chiếc vương miện đỏ của hắn. Cái quần dài lụa của hắn tỏa sáng mờ mờ màu đỏ và những họa tiết đường cong màu đen. Chỉ để chắc chắn cái vẽ của hắn không quá khiêm tốn, đôi giày da của hắn đã hoàn toàn bị phủ trong kim cương giá.

Hắn đi khệnh khạng với Cuốn sách của Thoth, tụng câu thần chú nào đó, giống với cách hắn đã làm ở pháo đài.

“Hắn đang triệu hồi Nekhbet,” Sadie lầm bầm. “Em thực sự không muốn gặp lại bà ta.”

“Nhân tiện, cái loại tên gì mà là Neck Butt (Cổ Mông)?” Tôi hỏi.

Sadie cười khúc khích. “Đó là thứ em đã gọi bà ấy lần đầu tiên em thấy bà. Nhưng, thực sự, bà ta không mấy tử tế. Nhập hồn vào cơ thể bà em, đuổi theo em khắp Luân Đôn...”

“Vậy kế hoạch là gì?” Carter hỏi. “Có lẽ một cuộc vận động bên sườn?”

“Hoặc,” Annabeth nói, “chúng ta có thể thử một nghi binh –”

“Tiến lên!” Sadie chạy nhanh qua khoảng rừng trống, cây quyền trượng của con bé trong một tay và cuộn giấy Hy Lạp của nó trong tay kia.

Tôi liếc nhìn Annabeth. “Bạn mới của cậu thật tuyệt vời.”

Sau đó tôi theo Sadie.

Kế hoạch của tôi rất đơn giản: chạy tới chỗ Setne và giết hắn. Thậm chí với thanh kiếm mới nặng trĩu của mình, tôi di chuyển nhanh hơn Sadie. Hai con kền kền lao vào tôi. Tôi chém chúng khỏi không trung.

Tôi còn cách Setne mét rưỡi và tưởng tượng sự hài lòng của việc chém hắn ta thành hai khi hắn xoay sang và nhận thấy tôi. Tên pháp sư biến mất. Lưỡi kiếm của tôi chém vào không gian trống.

Tôi trượt chân, mất cân bằng và giận dữ.

Ba mét ở bên phải tôi, Sadie đập một con kền kền bằng cây trượng của con bé. Con chim phát nổ thành cát trắng. Annabeth chạy về phía chúng tôi, trao cho tôi một trong những biểu hiện bực mình như là, Nếu cậu để bản thân bị giết, tớ sẽ giết cậu. Carter, đang vô hình, ở đâu đó không thấy được.

Với một tia chớp lửa trắng, Sadie làm nổ tung một con kền kền khác khỏi bầu trời. Những con chim còn lại rải rác trong cơn bão.

Sadie quét qua cái sân tìm Setne. “Kẻ khó chịu già nua còm nhom ở đâu?”

Kẻ khó chịu già nua còm nhom xuất hiện ngay sau con bé. Hắn nói một từ từ cuộn giấy của những sự ngạc nhiên khó chịu, và mặt đất phát nổ.

Khi tôi lấy lại ý thức của mình, tôi vẫn đang đứng, điều mà là một điều thần kỳ nho nhỏ. Sức mạnh của câu thần chú đã đẩy tôi khỏi Setne, vì vậy đôi giày của tôi đã tạo những đường rãnh trong bùn.

Tôi nhìn lên, nhưng tôi không thể hiểu được tôi đang thấy điều gì. Quanh Setne, mặt đất đã nứt vỡ trong một vòng tròn có đường kính ba mét, nứt ra như một vỏ hạt.

Đám bụi bẩn đã phun ra ngoài và bị đông lại giữa không trung. Những tua cát màu đỏ quẩn quanh hai chân tôi và lướt qua mặt tôi khi chúng bỏ mọi hướng. Nó trông như ai đó đã dừng thời gian lại trong khi đang bắn bùn đỏ từ cái ca quay xà lách khổng lồ.

Sadie nằm bẹp trên mặt đất bên trái tôi, hai chân con bé bị chôn vùi dưới một lớp bùn. Con bé đấu tranh nhưng dường như không thể thoát ra được. Quyền trượng của con bé bị đánh ra khỏi tầm với. Cuộn giấy của nó là một miếng giẻ rách đầy bùn trong tay nó.

Tôi bước về phía nó, nhưng những cuộn cát đẩy tôi lại.

Ở đâu đó phía sau tôi, Annabeth hét tên tôi. Tôi xoay lại và thấy cô ấy ở ngay ngoài vùng phát nổ. Cô ấy đang cố gắng xông tới, nhưng những tua đất di chuyển khóa cô lại, quất xung quanh như những tua bạch tuột.

Không có dấu hiệu của Carter. Tôi chỉ có thể hy vọng cậu ta không bị bắt trong cái màng bụi bẩn bay ngu ngốc này.

“Setne!” Tôi hét lên.

Tên pháp sư phúi phúi ve áo của chiếc áo choàng của hắn. “Người thực sự nên ngừng làm gián đoạn ta, á thần. Người biết đấy, vương miện deshret ban đầu là một món quà cho các pharaoh từ thần đất Geb. Nó có thể tự bảo vệ mình với phép thuật mặt đất tuyệt vời nào đó!”

Tôi nghiêng hàm răng mình. Annabeth và tôi gần đây đã kết thúc trận chiến với Gaia Mẹ Đất. Chịu thêm phép thuật đất cát là điều cuối cùng tôi cần.

Sadie đấu tranh, hai chân con bé vẫn bị bọc trong bùn. “Dọn sạch tất cả đất bùn này ngay bây giờ đi, anh bạn trẻ. Sau đó đưa chúng tôi chiếc vương miện đó và trở về phòng của ông.”

Đôi mắt tên pháp sư lấp lánh. “À, Sadie. Thú vị như mọi khi. Anh trai của người đâu? Ta có vô tình làm nổ tung nó không nhỉ? Người có thể cảm ơn ta vì điều đó sau. Ngay bây giờ, ta phải tiếp tục với công việc.”

Hắn ta xoay lưng lại với chúng tôi và bắt đầu tụng kinh.

Gió tăng tốc. Mưa quất quanh hắn. Những sợi cát trôi lơ lửng bắt đầu khuấy đảo và thay đổi.

Tôi cố gắng xoay sở bước tới, nhưng nó giống như lội qua xi măng ướt. Phía sau tôi, vận may của Annabeth cũng không hơn gì. Sadie cố gắng kéo một chân ra, trừ chiếc giày ống chiến đấu của nó. Con bé chửi rửa kinh khủng hơn anh bạn ngựa Arion bất tử của tôi (điều mà khá tệ) khi con bé lấy lại chiếc giày của mình.

Câu thần chú đất lạ lòng của Setne đang nói ra, nhưng không đủ nhanh. Tôi chỉ cố gắng thêm hai bước khi Setne kết thúc câu thần chú của hắn.

Phía trước hắn, một mớ bóng tối phát triển thành hình dáng của một nữ hoàng. Những viên hồng ngọc thêu trên cổ chiếc váy đen của bà ta. Những sợi dây vàng quấn quanh phía trên cánh tay của bà. Gương mặt bà ta có một nét đặc trưng kiêu hãnh, không bị ảnh hưởng bởi thời gian mà tôi đã biết để nhận ra. Nó có nghĩa là Ta là một nữ thần; hãy đối mặt với chuyện đó. Nằm trên mái tóc đen bên của bà là một cái vương miện hình nón màu trắng, và tôi không thể ngừng tự hỏi tại sao một vị thần bất tử hùng mạnh lại chọn đội một cái mũ sắt có hình dáng giống như một pin bowling vậy.

“Người!” bà ta gầm với Setne.

“Ta!” hắn đồng ý. “Thật tuyệt vời khi gặp lại bà, Nekhbet. Xin lỗi chúng ta không có thời gian lâu hơn để trò chuyện, nhưng ta không thể trốn giữ những kẻ phạm trần này vĩnh viễn. Chúng ta phải làm điều này ngắn gọn. Chiếc hedjet, làm ơn.”

Nữ thần kền kền dang hai tay tay của bà ta ra, thứ mà lớn thành một đôi cánh đen khổng lồ. Quanh bà, không khí chuyển sang đen như khói. “Ta không đầu hàng những kẻ mới phát lên như ngươi. Ta là người bảo vệ của chiếc vương miện, tấm khiên của pharaoh, là –”

“Phải, phải,” Setne nói. “Nhưng bà đã đầu hàng cho những kẻ mới phát rất nhiều lần. Lịch sử của Ai Cập về cơ bản là một danh sách của những kẻ mới phát nào mà bà đã đầu hàng. Vì vậy đưa ta chiếc vương miện.”

Tôi không biết kền kền có thể rít, nhưng Nekhbet đã làm thế. Khói dâng lên cuộn cuộn từ đôi cánh của bà ta.

Tất cả quanh khu rừng trống, phép thuật mặt đất của Setne bị phá hủy. Những sợi cát đỏ rơi xuống mặt đất với một tiếng lùm bùm lớn, và đột nhiên tôi có thể di chuyển trở lại. Sadie đấu tranh với đôi chân con bé. Annabeth chạy tới chỗ tôi.

Setne dường như không quan tâm về chúng tôi.

Hắn trao cho Nekhbet một cái cúi đầu nhạo báng. “Rất ấn tượng. Nhưng hãy nhìn cái này!”

Lần này hắn ta không cần đọc từ cuộn giấy. Hắn ta hét một từ Hy Lạp và Ai Cập kết hợp mà tôi nhận ra từ câu thần chú mà hắn đã dùng ở pháo đài.

Tôi khóa mắt với Annabeth. Tôi có thể nói chúng tôi đang nghĩ cùng một điều. Chúng tôi không thể để Setne tiêu thụ nữ thần.

Sadie giơ mảnh giấy papyrus đầy bùn của mình lên. “Annabeth, chị và Percy đưa Nekhbet ra khỏi đây. ĐI!”

Không có thời gian để tranh luận. Annabeth và tôi đâm sầm vào nữ thần như hàng phòng ngự và đẩy bà ta ra sân, tránh khỏi Setne.

Phía sau chúng tôi, Sadie hét lên, “Ke-rau-noh!”

Tôi không thấy vụ nổ, nhưng nó hẳn là ấn tượng.

Annabeth và tôi bị ném về phía trước. Chúng tôi hạ cánh trên Nekhbet, người kêu một tiếng quát căm phẫn. (Nhân tiện, tôi sẽ không đề nghị nhét lông kền kền vào gối của bạn. Chúng rất không thoải mái.)

Tôi cố gắng đứng dậy. Chỗ Setne đã đứng là một cái hố bốc khói.

Mái tóc Sadie cháy xém ở đầu ngọn. Cuộn giấy của con bé đã biến mất. Đôi mắt nó mở to với sự ngạc nhiên. “Điều đó thật tuyệt. Em đã tiêu diệt được hắn chưa?”

“Không!” Setne xuất hiện cách xa vài mét, loạng choạng một chút. Quần áo hắn đang cháy âm ỉ, nhưng hắn trông choáng nhiều hơn là bị thương.

Hắn quỳ xuống và nhặt lên thứ gì đó hình nón và trắng... vương miện của Nekhbet, thứ mà hắn đã rơi xuống khi chúng tôi xử lý bà ta.

“Cảm ơn vì điều này.” Setne dang hai cánh tay chiến thắng – chiếc vương miện trắng trong một tay, cuốn sách của Thoth trong tay kia. “Bây giờ, ta đã ở đâu? Ồ, phải! Đang tiêu thụ tất cả các người!”

Bên kia sân, giọng của Carter hét lên: “STAHP!”

Tôi đoán stahp thực sự là một từ trong tiếng Ai Cập cổ. Ai biết được?

Một chữ tượng hình màu xanh da trời sáng cắt qua không trung, cắt bàn tay phải của Setne tại cổ tay xuống.

Setne kêu thét trong đau đớn. Cuốn sách của Thoth rơi xuống bãi cỏ.

Cách tôi sáu mét, Carter xuất hiện khỏi màn không khí mỏng, giữ chiếc mũ Yankees của Annabeth. Cậu ta không ở chế độ gà khổng lồ, nhưng, bởi vì cậu ta vừa cứu mạng chúng tôi, tôi sẽ không phàn nàn.

Setne liếc xuống Cuốn sách của Thoth, vẫn trên bàn tay bị cắt rời của hắn, nhưng tôi nhào tới, đẩy mạnh đầu của thanh kiếm mới của tôi dưới mũi hắn. “Tôi không nghĩ vậy.”

Tên pháp sư gầm lên. “Vậy thì, lấy cuốn sách đi! Ta không cần nó nữa!”

Hắn ta biến mất trong một cơn lốc xoáy của bóng tối.

Trên mặt đất phía sau tôi, nữ thần kèn kèn Nekhbet vỗ cánh và đẩy Annabeth sang một bên. “Xuống khỏi người ta!”

“Này, thưa bà –” Annabeth đứng dậy - “tôi đang cố gắng giữ bà khỏi bị ăn ngẫu nhiên. Không có gì.”

Nữ thần kèn kèn đứng lên.

Không có vương miện của mình bà trông không ấn tượng mấy. Mái tóc là một món salad bùn và cỏ. Bộ váy đen của bà ta đã biến thành một chiếc áo khoác ngoài rụng lông. Bà ta trông run rẩy và khom xuống, với cái cổ dính lại như là... ừm, một con kèn kèn. Tất cả điều bà ta cần là một tấm biển các tông ghi rằng, **VÔ GIA CƯ, BẤT CỨ THỨ GÌ ĐỀU GIÚP ĐƯỢC**, và tôi hoàn toàn sẽ cho bà ta vài đồng xu lẻ của tôi.

“Các người những đứa trẻ đáng thương,” bà ta càu nhàu. “Ta có thể tiêu diệt tên pháp sư đó!”

“Không hẳn,” tôi nói. “Vài phút trước, chúng tôi đã quan sát Setne hút vào một nữ thần rắn hổ mang. Bà ta ấn tượng hơn bà rất nhiều.”

Đôi mắt Nekhbet nheo lại. “Wadjet? Hắn ta đã hút Wadjet? Kể ta nghe mọi thứ.”

Carter và Sadie gia nhập cùng chúng tôi khi chúng tôi tóm tắt cho nữ thần điều gì đã xảy ra đến giờ.

Khi chúng tôi kể xong, Nekhbet khóc thét trong sự tổn thương. “Điều này không thể chấp nhận được! Wadjet và ta là những biểu tượng của sự đoàn kết ở Ai Cập cổ. Chúng ta được kính trọng như Hai Quý Bà! Kể mới phát Setne đó đã đánh cắp Quý Bà khác của ta!”

“Ừm, hắn ta đã không bắt được bà,” Sadie nói. “Điều mà tôi cho là một điều tốt.”

Nekhbet nhe hàm răng ra, những cái nhọn và đỏ giống như một hàng mỏ của những con kèn kèn nhỏ. “Các người nhà Kane. Ta nên biết các người sẽ liên quan. Luôn luôn làm nhớ bản các vấn đề thần thánh.”

“Ồ, vậy giờ thì đó là lỗi của chúng tôi sao?” Sadie nâng cây trượng của nó lên. “Nghe này, hơi thở điều hâu _”

“Hãy tập trung nào,” Carter nói. “Ít nhất chúng ta có Cuốn sách của Thoth. Chúng ta đã ngăn cản Setne ăn Nekhbet. Vậy bước tiếp theo của Setne là gì, và làm sao chúng ta có thể ngăn hắn?”

“Hắn đã có cả hai phần của pschent!” nữ thần kèn kèn nói. “Không có tinh chất của ta, chiếc vương miện trắng không hùng mạnh như nó có thể, đúng, nhưng nó vẫn đủ cho những mục đích của Setne. Hắn ta chỉ cần hoàn thành nghi lễ phong thần trong khi đang đội vương miện của Ptolemy. Sau đó hắn ta sẽ trở thành

một vị thần. Ta ghét khi những kẻ phàm trần trở thành thần thánh! Chúng luôn muốn ngai vàng. Chúng xây dựng McPalaces lờ lệt. Chúng không tôn trọng luật trong phòng đợi của các vị thần.”

“Phòng đợi của các vị thần?” Tôi hỏi.

“Chúng ta phải ngăn cản hắn!” Nekhbet hét lên.

Sadie, Carter, Annabeth và tôi trao đổi những ánh nhìn không thoải mái. Bình thường khi một vị thần nói, Chúng ta phải ngăn cản hắn, nó có nghĩa là, Người phải ngăn cản hắn trong khi ta ngồi lại và thưởng thức một thức uống lạnh. Nhưng Nekhbet dường như nghiêm túc về việc tham gia đoàn.

Điều đó không làm tôi ít lo lắng hơn gì cả. Tôi cố gắng tránh việc lập thành đội với những nữ thần ăn các động vật chết bởi tai nạn giao thông. Nó là một trong những ranh giới cá nhân của tôi.

Carter quỳ xuống. Cậu ấy kéo Cuốn sách của Thoth khỏi bàn tay bị chặt đứt của Setne. “Chúng ta có thể sử dụng cuộn giấy này không? Nó có phép thuật hùng mạnh.”

“Nếu đúng như thế,” Annabeth nói, “thì tại sao Setne bỏ nó lại đây? Tổ tưởng nó là chìa khóa cho sự bất tử của hắn chứ.”

“Hắn ta đã nói hắn xong với nó rồi,” tôi nhớ lại. “Tôi đoán, hắn, như thế, đã vượt qua bài kiểm tra, vì vậy hắn ném những ghi chú của hắn đi.”

Annabeth trông kinh khiếp. “Cậu điên à? Cậu ném đi những ghi chú của mình sau một bài kiểm tra à?”

“Không phải ai cũng vậy à, quý cô Thông minh?”

“Hai anh chị!” Sadie cắt ngang. “Thật sự dễ thương khi xem hai người xiên xỏ nhau, nhưng chúng ta có công chuyện.” Con bé quay sang Nekhbet. “Giờ thì, thưa quý bà Nhật phế liệu, có cách nào để ngăn cản Setne không?”

Nekhbet cuộn những móng vuốt của mình lại. “Có thể. Hắn ta chưa là một vị thần đầy đủ. Nhưng, không có vương miện của ta, sức mạnh của ta giảm bớt rất lớn.”

“Còn về Cuốn sách của Thoth thì sao?” Sadie hỏi. “Nó có thể không còn hữu ích với Setne nữa, nhưng nó đã giúp đỡ chúng tôi đánh bại Apophis mà.”

Khi đề cập đến cái tên đó, gương mặt Nekhbet tái nhợt đi. Ba cọng lông rơi khỏi bộ váy của bà ta. “Làm ơn đừng nhắc ta về trận chiến đó nữa. Nhưng người đứng. Cuốn sách của Thoth chứa một câu thần chú để giam cầm các vị thần. Nó sẽ cần một sự tập trung cao độ và chuẩn bị kỹ càng...”

Carter ho. “Tôi đang đoán là Setne sẽ không đứng im lặng xung quanh trong khi chúng ta sẵn sàng.”

“Không,” Nekhbet đồng ý. “Ít nhất ba người các người sẽ được yêu cầu đặt một cái bẫy đúng đắn. Một vòng tròn phải được vẽ ra. Một sợi dây phải bị bỏ bùa. Mặt đất phải được cúng tế. Những phần khác của câu thần chú sẽ phải được tạo ra. Ta ghét phép thuật Ptolemaic. Pha trộn sức mạnh Hy Lạp và Ai Cập là một việc ghê tởm. Tuy nhiên –”

“Nó có hiệu quả,” Annabeth nói. “Carter đã có thể dùng mũ của tôi để tàng hình. Cuộn giấy gây nổ của Sadie ít nhất đã làm Setne choáng váng.”

“Nhưng chúng ta sẽ cần nhiều hơn,” Sadie nói.

“Phải...” Nữ thần kên kên nhìn chăm chăm tôi như thể tôi là một con thú có túi chết ngon lành trên vệ đường của một đường cao tốc. “Một trong số các người sẽ phải chiến đấu với Setne và giữ hắn mất cân bằng trong khi những người khác chuẩn bị cái bẫy. Chúng ta cần một cuộc tấn công lai rất uy lực, một sự kinh tởm mà ngay cả Ptolemy sẽ bằng lòng.”

“Tại sao các cậu lại đang nhìn tớ?” Tôi hỏi. “Tớ không đáng ghê tởm.”

“Người là một đứa con trai của Poseidon,” nữ thần chú ý. “Điều đó sẽ là sự kết hợp bất ngờ nhất.”

“Kết hợp? Gì –”

“Ôi, không, không, không.” Sadie giơ hai tay lên. Con bé trông khiếp đảm, và tôi không muốn biết về bất cứ thứ gì có thể dọa cô gái đó. “Nekhet, bà không thể nghiêm túc. Bà muốn một á thần làm vật chủ cho bà? Anh ấy thậm chí còn không phải một pháp sư. Anh ấy không có dòng máu của pharaoh!”

Carter nhăn nhó. “Đó là quan điểm của bà ấy, Sadie. Percy không phải là kiểu vật chủ thông thường. Nếu sự kết đôi có hiệu quả, cậu ấy có thể rất hùng mạnh.”

“Hoặc nó có thể làm tan chảy não anh ấy!” Sadie nói.

“Khoan đã,” Annabeth nói. “Tôi thích bạn trai tôi với một bộ não không bị tan chảy hơn. Chính xác chúng ta đang nói về điều gì ở đây?”

Carter vẫy chiếc mũ Yankees vào tôi. “Nekhet muốn Percy trở thành vật chủ của bà ấy. Đó là một cách các vị thần Ai Cập duy trì một hình dáng ở thế giới người phàm. Họ có thể sống ở trong cơ thể người phàm.”

Bụng tôi gập xuống. “Cậu muốn bà ta –” tôi chỉ vào nữ thần kền kền già tả tôi – “để sống trong tôi? Điều đó nghe...”

Tôi cố gắng nghĩ đến một từ mà sẽ truyền đạt sự ghê tởm hoàn toàn của tôi mà không xúc phạm nữ thần. Tôi thất bại.

“Nekhet –” Annabeth bước tới – “thay vào đó hãy nhập vào tôi. Tôi là một đứa con của Athena. Tôi có thể là –”

“Lố bịch!” Nữ thần cười khinh bỉ. “Đầu óc người quá xảo trá, cô gái – quá cứng đầu và thông minh. Ta không thể cầm lái người một cách dễ dàng.”

“Cầm lái tôi?” Tôi phản đối. “Này, quý bà, tôi không phải một chiếc Toyota.”

“Vật chủ của ta cần một mức đơn giản chắc chắn,” nữ thần tiếp tục. “Percy Jackson hoàn hảo. Cậu ta có sức mạnh, đầu óc cậu ta vẫn chưa bị nhét đầy với những kế hoạch và ý tưởng quá mức.”

“Ôi chào,” tôi nói. “Thực sự cảm thấy được yêu mến ở đây.”

Nekhet quay lại tôi. “Không còn thời gian để tranh luận! Không có một cơ thể để neo lại, ta không thể duy trì trong thế giới người phàm lâu hơn. Nếu người muốn ngăn cản Setne không trở thành bất tử, người cần sức mạnh của một vị thần. Chúng ta phải hành động ngay bây giờ. Cùng với nhau, chúng ta sẽ chiến thắng! Chúng ta sẽ dự tiệc xác chết của tên pháp sư mới nổi đó!”

Tôi nuốt khan. “Thực tế tôi đang cố gắng cắt giảm yến tiệc ăn xác chết.”

Carter trao cho tôi một cái nhìn cảm thông mà chỉ khiến tôi cảm thấy tệ hơn. “Không may, Nekhet đúng. Percy, cậu là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Sadie và tớ không thể chứa Nekhet ngay cả khi bà ấy muốn bọn tớ làm thế. Bọn tớ đã có các vị thần bảo trợ rồi.”

“Mấy vị thần ấy nhảm ngay lúc này mà im phăng phắc hết cả” Sadie ghi chú. “Em cho là, họ sợ tinh chất của mình bị hút hết đấy.”

Nekhet nhìn chằm chằm đôi mắt đen lấp lánh vào tôi. “Người có đồng ý chứa ta không, á thần?”

Tôi có thể nghĩ một triệu cách để nói không. Từ có đơn giản sẽ không thoát khỏi đôi môi của tôi. Tôi liếc nhìn Annabeth để được ủng hộ, nhưng cô ấy trông cảnh giác như tôi cảm thấy.

“Tớ - tớ không biết, Percy,” cô ấy tự thú. “Cái này vượt xa khả năng của tớ.”

Đột nhiên mưa đông kêu ì xèo. Trong cái yên tĩnh oi bức kỳ quái, một ánh sáng đỏ rực rỡ tỏa sáng ở giữa hòn đảo, như thể ai đó đã thả lửa trại trên sân bóng.

“Đó hẳn là Setne,” Nekhet nói. “Hắn đã bắt đầu thăng thiên lên thành thần. Câu trả lời của người là gì, Percy Jackson? Điều này chỉ hiệu quả một cách đúng đắn nếu người đồng ý.”

Tôi hít một hơi thở sâu. Tôi tự nói với mình rằng làm vật chủ cho một nữ thần không thể tệ hơn bất cứ những điều kinh khủng quái lạ khác mà tôi đã trải qua trong công việc á thần của mình... Ngoài ra, những

người bạn của tôi cần sự giúp đỡ của tôi. Và tôi không muốn gã thủ vai Elvis còm nhom đó trở thành một vị thần và xây dựng một tòa McPalace trong khu vực hàng xóm của tôi.

“Được rồi,” tôi nói. “Biến tôi thành kền kền.”

Nekhet tan biến thành khói đen. Bà ta cuộn xoáy quanh tôi – lấp đầy hai lỗ mũi của tôi với một mùi giống như hắc ín đang sôi.

5. Chương 04

Kết hợp với một vị thần thì giống gì?

Nếu bạn muốn đầy đủ chi tiết, hãy đọc bài bình luận của tôi trên trang Yelp. Tôi không cảm thấy thích kể đi kể lại điều đó. Tôi cho kinh nghiệm này 0.5 sao.

Còn bây giờ, hãy chỉ nói rằng bị chiếm hữu bởi một nữ thần kền kền thậm chí còn lộn xộn hơn tôi từng tưởng tượng.

Hàng ngàn năm ký ức tràn ngập trí nhớ tôi. Tôi đã thấy những kim tự tháp mọc lên từ sa mạc, mặt trời lấp lánh trên sông Nile. Tôi nghe thấy các thầy tu tụng kinh trong những cái bóng mát mẻ của một đền thờ và mùi nhang làm từ nhựa thơm trong không khí. Tôi bay khắp cùng những thành phố của Ai Cập cổ, vòng quanh cung điện của pharaoh. Tôi là nữ thần kền kền Nekhet – người bảo vệ của nhà vua, tấm khiên của sức mạnh, sự trừng phạt của sự yếu đuối và chết chóc.

Tôi cũng có một mong muốn cháy bỏng là tìm được một cái xác linh cầu ẩm ngon lành, dán mặt tôi vào ngay đó và –

Được rồi, về cơ bản tôi không phải là bản thân mình.

Tôi cố gắng để tập trung vào hiện tại. Tôi nhìn chăm chăm đôi giày của mình... cùng đôi giày Brooks cũ, dây giày vàng ở chiếc bên trái, dây giày đen ở bên phải. Tôi giơ cánh tay cầm kiếm của tôi để đảm bảo tôi vẫn có thể kiểm soát cơ bắp của mình.

Thư giãn đi, á thần. Tiếng của Nekhet nói trong đầu tôi. Để ta đảm đương.

“Tôi không nghĩ vậy,” tôi nói lớn. Tôi an tâm khi giọng nói của mình vẫn nghe giống giọng của mình. “Chúng ta cùng làm điều này hoặc không gì cả.”

“Percy?” Annabeth hỏi. “Cậu ổn chứ?”

Nhìn cô ấy làm tôi thấy mất phương hướng. Phần “Percy” của tôi thấy người bạn gái tuyệt vời thường lệ của mình. Phần “Nekhet” của tôi thấy một cô gái trẻ vây quanh bởi một hào quang cực tím hùng mạnh – dấu hiệu của một á thần Hy Lạp. Tầm nhìn lấp đầy tôi với sự khinh bỉ và sợ hãi. (Để cho thật chính xác: Tôi có nỗi sợ lạnh mạnh của chính mình về Annabeth. Cô ấy đã hất cẳng tôi hơn một lần. Nhưng khinh bỉ? Không quá nhiều. Đó tất cả là Nekhet.)

“Tổ ổn,” tôi nói. “Tổ đang nói chuyện với con kền kền trong đầu mình.”

Carter đi một vòng tròn quanh tôi, cau mày như thể tôi là một bức tượng điêu khắc trừu tượng. “Percy, cố gắng để tạo ra sự cân bằng. Đừng để bà ấy tiếp quản, nhưng cũng đừng chiến đấu với bà ấy. Nó đại loại như chạy một cuộc đua ba chân. Cậu phải kết hợp hài hòa với cộng sự của cậu.”

“Nhưng nếu anh phải chọn,” Sadie nói, “đập bà ta xuống và giữ kiểm soát.”

Tôi gầm lên. “Con bé ngu ngốc! Đừng nói ta –” Tôi buộc môi mình khép lại. Vị của chó rừng thối rửa lấp đầy miệng tôi. “Xin lỗi, Sadie,” tôi cố gắng. “Đó là Nekhet đang nói, không phải anh.”

“Em biết.” Biểu hiện của Sadie căng ra. “Em ước chúng ta có nhiều hơn gian hơn để anh quen với việc làm vật chủ của một nữ thần. Tuy nhiên –”

Một tia sáng đỏ khác chiếu sáng đỉnh cây.

“Anh càng sớm để nữ thần này ra khỏi đầu anh, càng tốt,” tôi nói. “Cùng đi đắm vào mặt Setne nào.”

Setne thực sự không thể quyết định cách ăn mặc của hắn.

Hắn bước khệnh khạng quanh sân bóng trong chiếc quần ống loe màu đen, một chiếc áo sơ mi trắng xếp nếp và một chiếc áo khoác tím lấp lánh – tất cả những thứ đó mâu thuẫn với chiếc vương miện đỏ và trắng mới kết hợp của hắn. Hắn trông giống như ca sĩ Prince từ một trong những bìa album cũ của mẹ tôi, và, xét theo ánh sáng phép thuật xoáy xung quanh hắn, Setne đang sẵn sàng để tiệc tùng như những năm 1999 trước công nguyên.

Việc chỉ có một tay dường như không làm phiền hắn. Hắn vẩy phần còn lại của cánh tay bị chặt theo phong cách chỉ huy, tụng kinh bằng tiếng Hy Lạp và Ai Cập trong khi màn sương dâng lên từ chân hắn. Từng chập ánh sáng nhảy múa và lác lác quanh hắn, như thể một ngàn đứa trẻ đang viết tên chúng với pháo hoa cầm tay.

Tôi không hiểu tôi đang nhìn thấy cái gì, nhưng Nekhbet hiểu. Có tầm nhìn của bà ấy, tôi nhận ra Duat – chiều phép thuật tồn tại phía dưới vương quốc con người. Tôi thấy những lớp thực tại, giống như những tầng của miếng thạch nhiều màu phát sáng, lao xuống vô cực. Trên bề mặt, nơi thế giới phàm trần và bất tử gặp nhau, Setne đang đánh Duat thành một cơn bão – khuấy những cơn sóng màu sắc là làm sủi bọt những chùm khói trắng.

Sau chuyến phiêu lưu của Annabeth ở bờ biển Rockaway, cô ấy đã kể tôi nghe khủng khiếp như thế nào khi thấy Duat. Cô tự hỏi liệu Duat Ai Cập bằng cách nào đó liên quan đến khái niệm Màn Sương Hy Lạp – màn phép thuật giữ những người phàm trần khỏi nhận ra những vị thần và quái vật.

Với Nekhbet trong tâm trí tôi, tôi biết câu trả lời. Dĩ nhiên Màn Sương có liên quan. Màn Sương đơn giản là một cái tên Hy Lạp cho tầng cao nhất giữa các thế giới – tầng mà giờ đây Setne đang xé ra.

Đáng lý tôi nên thấy kinh hãi. Nhìn thế giới với tất cả những mặt vô hạn của nó đủ để làm bất cứ ai choáng váng.

Nhưng trước đó tôi đã bị rơi xuống biển. Tôi quen với việc trôi lơ lửng trong những độ sâu với những lớp ấm nóng vô tận quanh tôi.

Nekhbet cũng không dễ dàng bị ấn tượng. Bà đã đã thấy mọi thứ qua nhiều thiên niên kỷ. Đầu óc bà lạnh và khô như gió sa mạc buổi tối. Với bà ấy, thế giới phàm trần chỉ là một vùng đất hoang thay đổi thường xuyên, vương vãi những xác người và nền văn minh của họ. Không có gì là vĩnh cửu. Tất cả chỉ là những cái chết bên lề đường đang chờ chờ để xảy ra. Về phần Duat, nó luôn luôn khuấy động, gửi đi những chùm phép thuật như ánh sáng mặt trời đến thế giới phàm trần.

Tuy nhiên, cả hai chúng tôi đều bị làm lo lắng bởi cái cách mà câu thần chú của Setne xé toạc Màn Sương. Hắn ta không chỉ đang điều khiển nó. Các pháp sư làm điều đó hoài. Setne đang bắt đầu khai thác Duat. Bất cứ đâu hắn bước tới, những vết nứt tỏa ra bên ngoài, chia tách các tầng của vương quốc phép thuật. Cơ thể hắn hút năng lượng vào từ mọi hướng, tiêu diệt những ranh giới giữa Duat và thế giới phàm trần, giữa phép thuật Hy Lạp và phép thuật Ai Cập – dần dần biến hắn thành một kẻ bất tử. Trong quá trình này, hắn ta đang xé rách một lỗ thủng có thể không bao giờ đóng lại được trong trật tự vũ trụ.

Phép thuật của hắn hút chúng tôi – Nekhbet và tôi – thúc giục chúng tôi từ bỏ và để bị hấp thụ vào hình dáng rực rỡ mới của hắn.

Tôi không muốn bị hấp thụ. Nữ thần kền kền cũng không. Mục đích chung của chúng tôi giúp chúng tôi cùng nhau làm việc.

Tôi băng qua cái sân. Sadie và Annabeth tách ra bên phải tôi. Tôi cho là Carter đang ở đâu đó bên trái tôi, nhưng cậu ấy đã lại tàng hình, vì vậy tôi không thể chắc chắn. Thực tế là tôi không thể phát hiện ra được cậu ấy, thậm chí với những giác quan kền kền siêu việt của Nekhbet, trao cho tôi hy vọng rằng Setne cũng sẽ không thấy được cậu ta.

Có lẽ nếu tôi cứ giữ Setne bận rộn, Carter sẽ có thể cắt đứt tay kia của Setne. Hoặc hai chân hắn. Điểm thưởng thêm cho đầu hắn.

Setne ngừng tụng kinh khi hắn thấy tôi.

“Tuyệt vời!” Hắn cười toe. “Người đã mang con kền kền theo người. Cảm ơn!”

Không phải phản ứng mà tôi đang hy vọng. Tôi cứ chờ đợi đến một ngày khi gã xấu xa thấy tôi và hét lên, Ta từ bỏ! Nhưng nó vẫn chưa xảy ra.

“Setne, bỏ chiếc vương miện xuống.” Tôi giơ thanh kopis của mình lên, cái mà không có cảm giác nặng trĩu với sức mạnh của Nekhbet chảy trong tôi. “Đầu hàng, và ông có thể sống sót rời khỏi đây. Nếu không thì –”

“Ồ, rất tốt! Rất đe dọa! Và những người bạn của người ở đây... Để ta đoán. Người giữ ta bận rộn trong khi chúng thiết lập cái bẫy ngạc nhiên nào đó để kiểm chế vị thần mới tạo ra à?”

“Người vẫn chưa là một vị thần.”

Hắn ta xua câu bình luận đi. “Ta cho là Carter cũng đang trốn quanh đây, lén lút và vô hình? Chào, Carter!”

Nếu Carter ở gần đây, cậu ấy không trả lời. Anh bạn thông minh.

Setne giơ phần còn lại của cổ tay hắn lên. “Dù cho người ở bất cứ đâu, Carter, ta đã ấn tượng bởi câu thần chú cắt tay. Cha người sẽ tự hào. Đó là những điều quan trọng với người, phải không? Làm cho cha người tự hào? Nhưng hãy nghĩ điều gì sẽ có thể nếu người gia nhập với ta. Ta có ý định thay đổi luật lệ của trò chơi. Chúng ta có thể hồi sinh lại cha người – Ý ta là cuộc sống thật, không phải nửa cuộc đời khủng khiếp hắn ta đã có ở dưới Âm phủ. Mọi thứ đều có thể một khi ta là một vị thần!”

Quanh cổ tay Setne, Mân sương cuộn xoắn, đặc lại thành một bàn tay mới. “Người nói gì, Carter?”

Phía trên tên pháp sư, không khí tỏa sáng mờ mờ. Một nắm tay khổng lồ có kích thước của một cái tủ lạnh xuất hiện trên đầu Setne và nện hắn xuống mặt đất như một cái đinh đóng vào gỗ mềm.

“Tôi nói không.” Carter xuất hiện bên kia sân, chiếc mũ của Annabeth trong tay cậu ta.

Tôi nhìn chăm chăm cái vương miện của Ptolemy – phần duy nhất của Setne vẫn thấy được trên mặt đất.

“Cậu phải nên đợi,” tôi nói với Carter. “Thiết lập cái bẫy. Để tớ giải quyết Setne.”

Carter nhún vai. “Hắn ta không nên mang cha tớ ra.”

“Đừng bận tâm điều đó!” Annabeth nói. “Lấy cái vương miện!”

Tôi nhận ra cô ấy đúng. Tôi hẳn nên đột ngột di chuyển, ngoại trừ việc Nekhbet và tôi có một khoảng khắc tê liệt. Nữ thần muốn lấy lại mũ của mình. Nhưng tôi nhìn vào ánh sáng rực rỡ kỳ quái của chiếc vương miện, nhớ lại cái cách mà nữ thần rắn hổ mang đã bị ngẫu nhiên và quyết định sẽ không chạm vào cái vương miện đó nếu không có gắng tay cao su và có lẽ một bộ đồ bảo hộ chất độc hại.

Trước khi Nekhbet và tôi có thể giải quyết được những khác biệt của chúng tôi, mặt đất rung chuyển.

Setne đứng dậy từ mặt đất như thể trên một thêm thang máy và nhìn chăm chăm Carter. “Ta cho người một lời đề nghị hoàn toàn công bằng, và người đánh ta với một nắm tay khổng lồ? Có lẽ cha người sẽ không lấy làm tự hào, sau tất cả.”

Gương mặt Carter nhăn nhó. Tòa bộ cơ thể cậu tỏa ánh sáng xanh da trời. Cậu bay lên khỏi mặt đất khi hiện thân của Horus tạo thành hình dáng quanh cậu.

Setne trông không lo lắng. Hắn cuộn những ngón tay mới mọc của mình lại bằng một cử chỉ lại đây, và hiện thân của Carter vỡ tan tành. Ánh sáng xanh cuộn xoáy về phía Setne và bị nhấn chìm vào hào quang đang tỏa sáng rực rỡ của hắn. Carter đổ sụp xuống, bất động, trên mặt đất ẩm ướt.

“SETNE!” Sadie hét, giơ cây trượng của con bé lên. “Qua đây, đồ chồn nhỏ bé nhà người!”

Con bé làm nổ tên pháp sư với một tia lửa trắng. Setne tóm lấy nó trên ngực hắn và hấp thụ năng lượng.

“Sadie, yêu quý,” hắn khiển trách. “Đừng phát điên. Carter luôn là kẻ buồn tẻ. Ta thực sự đã không muốn trao cho cậu ta cuộc sống bất tử. Nhưng người – tại sao người không làm việc với ta, nhỉ? Chúng ta có thể có hàng tấn trò vui! Xé nát vũ trụ, tiêu diệt mọi thứ khi chúng ta thấy có hứng!”

“Điều đó – điều đó không công bằng,” Sadie nói, giọng con bé run lên. “Cám dỗ tôi với sự phá hoại.”

Con bé cố gắng giữ giọng hồn xược thường lệ của nó, nhưng đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào Carter, người vẫn không cử động gì.

Tôi biết tôi nên làm gì đó. Chúng tôi đã có một kế hoạch... Nhưng tôi không thể nhớ ra nó. Nữ thần kèn trong đầu tôi đang bay lượn vòng tròn trên chiếc máy bay tự động. Thậm chí Annabeth trông như cô ấy đang đấu tranh để tập trung. Ở quá gần Setne giống như đứng cạnh một thác nước. Tiếng ồn trắng của hắn nhấn chìm mọi thứ.

“Người biết mà,” Setne tiếp tục, như thể chúng tôi đang lên kế hoạch một buổi tiệc tùng cùng nhau. “Ta nghĩ hòn đảo này sẽ hoàn hảo. Cung điện của ta sẽ nằm ngay đây, ở trung tâm mới của vũ trụ!”

“Một sân bóng đá lầy lội,” Annabeth chú thích.

“Ôi, đến đây nào, đứa con của Athena! Người có thể thấy những triển vọng. Tên Serapis ngu ngốc già cả đó đã có ý tưởng đúng đắn: thu thập trí tuệ của Hy Lạp và Ai Cập lại với nhau ở một nơi và dùng sức mạnh đó để thống trị thế giới! Ngoại trừ việc Serapis không có tầm nhìn của ta. Ta sẽ tiêu thụ tất cả các vị thần cổ - Zeus, Osiris, tất cả những vị thần vô vị đó. Ai cần họ chứ? Ta sẽ chỉ lấy mỗi thứ ta có thể dùng từ tất cả bọn họ một ít. Ta sẽ trở thành lãnh đạo của một chủng tộc thần thánh mới. Con người sẽ đến đây từ khắp nơi trên thế giới để hiến tế và mua đồ lưu niệm.”

“Đồ lưu niệm?” Tôi nói. “Ông muốn bắt tử để ông có thể bán áo thun à?”

“Và quả cầu tuyết!” Setne có một cái nhìn mơ mộng trong đôi mắt hắn. “Ta yêu những quả cầu tuyết. Dù sao đi nữa, có chỗ cho hơn một vị thần mới. Sadie Kane – người sẽ hoàn hảo. Ta biết người thích phá luật. Cùng nhau phá tất cả chúng! Bạn bè của người cũng có thể đi cùng!”

Phía sau tên pháp sư, Carter rên rỉ và bắt đầu chuyển động.

Setne liếc nhìn lại với sự chán ghét. “Chưa chết à? Thằng nhóc dai nhách. Ừm... Ta cho là chúng ta có thể bao gồm nó vào kế hoạch của chúng ta. Mặc dù, nếu người thích, Sadie, ta hoàn toàn có thể xử đẹp cậu ta.”

Sadie buông lỏng một tiếng kêu ở cổ. Con bé tiến lên, nhưng Annabeth tóm lấy cánh tay nó.

“Chiến đấu một cách thông minh,” Annabeth nói. “Không phải giận dữ.”

“Quan điểm được chấp nhận,” Sadie nói, mặc dù hai cánh tay nó vẫn run lên với cơn giận dữ. “Nhưng em sẽ thực hiện cả hai.”

Con bé mở Cuốn sách của Thoth.

Setne chỉ cười. “Sadie thân mến, ta biết cách để đánh bại từng câu thần chú trong cuốn sách đó.”

“Ông sẽ không thắng đâu,” Sadie khẳng định. “Ông sẽ không lấy được bất cứ thứ gì khỏi bất cứ ai!”

Con bé bắt đầu tụng. Annabeth giơ thanh khopesh mượn lên, sẵn sàng bảo vệ con bé.

“À, ừm.” Setne thở dài. “Vây, ta cho là người sẽ muốn cái này trở về.”

Cơ thể Setne bắt đầu tỏa sáng. Nhờ vào Nekhbet, tôi nhận ra điều gì sắp xảy ra giây lát trước khi nó xảy ra, điều mà cứu mạng chúng tôi.

Carter đang cố gắng đứng lên khi tôi hét, “NĂM XUỐNG!”

Cậu ta rơi xuống như một bao đá.

Một vòng tròn lửa phát nổ ra bên ngoài từ Setne.

Tôi vút thanh kiếm của mình và lao tới trước hai cô gái, dang hai cánh tay theo kiểu chụp gôn. Một cái vó ánh sáng tím bao quanh lấy tôi, và ngọn lửa lăn vô hại trên đôi cánh mờ mờ mà giờ đây duỗi ra ở hai bên

của tôi. Với bộ phụ tùng mới của mình tôi có thể che chắn cho Sadie và Annabeth khỏi điều tệ nhất của vụ nổ.

Tôi hạ hai cánh tay xuống. Đôi cánh khổng lồ co lại. Đôi chân tôi, vừa lơ lửng trên mặt đất, giờ được bọc trong đôi chân ma quái với ba ngón chân dài và móng vuốt của một con chim.

Khi tôi nhận ra tôi đang bay lượn ở trung tâm của một con kền kền tỏa ánh sáng tím khổng lồ, ý nghĩ đầu tiên của tôi là: Carter sẽ không bao giờ ngừng trêu chọc tôi về điều này.

Ý nghĩ thứ hai của tôi là: Ôi, thần thánh. Carter.

Sadie hẳn đã thấy cậu ấy cùng lúc tôi thấy. Con bé hét lên.

Ngọn lửa đã bôi đen toàn bộ cái sân, ngay khi biển bùn ẩm ướt thành đất sét nứt. Màn Sương và ánh sáng phép thuật đã bị thiêu hủy. Thanh kiếm mới của tôi là một dòng xỉ đồng bốc hơi trên mặt đất. Carter nằm ngay chỗ cậu ấy ngã xuống, bị cuộn trong khói, mái tóc cậu ấy hóa thành than, gương mặt cậu ấy đỏ với những vết bỏng rộp.

Tôi sợ điều tồi tệ nhất. Sau đó mấy ngón tay cậu ấy giật giật. Cậu kêu một tiếng, như là ‘Gug’, và tôi có thể thở lại.

“Cảm ơn các vị thần,” Annabeth nói.

Setne phủi chút bụi khỏi chiếc áo choàng tím của hắn. “Ừm, người có thể cảm ơn các vị thần nếu người muốn, nhưng họ sẽ không ở đây lâu hơn nữa. Vài phút nữa và phép thuật ta đã bắt đầu sẽ không thể đảo ngược lại. Giờ thì, Percy làm ơn bỏ cái hiện thân ngu ngốc đó đi trước khi ta lấy nó khỏi người. Và, Sadie, ta đề nghị người đưa cho ta Cuốn sách của Thoth trước khi người làm tổn thương chính mình. Không có câu thần chú nào người có thể đọc mà làm hại được ta.”

Sadie bước về phía trước. Mái tóc highlight màu cam của con bé quét quanh mặt nó. Đôi mắt nói chuyện sang nghiêm khắc, làm cho ánh nhìn của con bé thậm chí càng giống một Annabeth nhỏ hơn.

“Không câu thần chú nào tôi có thể đọc,” Sadie đồng ý. “Nhưng tôi có bạn bè.”

Con bé chuyền cuốn sách của Thoth cho Annabeth, người chớp mắt ngạc nhiên. “Ừm... Sadie?”

Setne cười thầm. “Cô ta sẽ làm gì? Cô ta có thể thông minh, nhưng cô ta không thể đọc chữ Ai Cập cổ.”

Sadie siết chặt cẳng tay Annabeth. “Cô Chase,” con bé trang trọng nói, “tôi có một từ cho cô.” Con bé dựa tới và thì thầm điều gì đó vào tai Annabeth.

Gương mặt Annabeth biến đổi. Chỉ một lần trước đây tôi từng thấy cô ấy với một biểu hiện ngạc nhiên thuần khiết đến thế: khi cô ấy trông thấy cung điện của các vị thần trên núi Olympus.

Sadie quay sang tôi. “Percy... Annabeth có việc phải làm. Em cần chăm sóc anh trai em. Tại sao anh không tiếp đãi người bạn của chúng ta Setne?”

Annabeth mở cuộn giấy. Cô bắt đầu đọc lớn bằng tiếng Ai Cập cổ. Những chữ tượng hình trôi lơ lửng khỏi cuộn giấy papyrus. Chúng cuộn xoáy trong không gian quanh cô, hòa lẫn với những từ Hy Lạp như thể Annabeth đang bổ sung lời chú thích của cô ấy cho câu thần chú.

Setne thậm chí trông còn ngạc nhiên hơn cả tôi. Hắn ta tạo nên một tiếng ồn bị bóp nghẹt ở sau cổ họng hắn. “Điều đó không... Khoan đã ngay bây giờ. Không!”

Hắn giơ hai tay lên để thực hiện câu thần chú ngược lại gì đó. Vương miện của hắn bắt đầu tỏa sáng.

Tôi cần di chuyển, nhưng Nekhbet không giúp đỡ. Bà ta hơi quá tập trung vào Carter, người đang bốc mùi thịt nướng và ngon lành.

Đứa đó đang yếu, bà ta lảo đảo trong đầu tôi. Chết sớm thôi. Những kẻ yếu phải chết.

Cơn giận dữ trao cho tôi ưu thế. Carter Kane là bạn của tôi. Tôi sẽ không ngồi đó trong khi bạn tôi chết.

Di chuyển, tôi nói với Nekhbet. Và tôi nắm quyền kiểm soát hiện thân kền kền.

Trước khi Setne có thể thực hiện xong câu thần chú của hắn, tôi tóm lấy hắn bằng những móng vuốt ma của tôi và mang hắn lên bầu trời.

6. Chương 05

Giờ đây... tôi sống và hít thở sự kỳ lạ. Nó đến cùng với phạm vi hoạt động khi bạn là một á thần. Nhưng vẫn có những lúc khi tôi khựng tâm trí lại: như là khi tôi đang bay bên trong một con kền kền tỏa sáng khổng lồ, đập hai cánh tay mình để điều khiển đôi cánh tưởng tượng, giữ một tên pháp sư gần bắt tử trong móng vuốt của mình... tất cả chỉ để có thể lấy trộm mũ của hắn.

Cái mũ đó cũng chưa rút ra.

Tôi di chuyển theo đường xoắn ốc vào cơn bão, lắc Setne, cố gắng để đánh văng chiếc vương miện khỏi đầu hắn, nhưng gã này hắn đã buộc chặt nó vào mái tóc hắt ngược của hắn với keo thượng hạng.

Hắn ta làm nổ tôi với lửa và những tia ánh sáng. Bộ xương chim bên ngoài của tôi làm chệch hướng những cú tấn công, nhưng mỗi lần, hiện thân tím lại mờ đi, và đôi cánh của tôi cảm thấy nặng hơn.

“Percy Jackson!” Setne quẩn quại trong những chiếc móng vuốt của tôi. “Đây là một sự lãng phí thời gian!”

Tôi không bận tâm trả lời. Sự căng thẳng của cuộc chiến đang nhanh chóng gây thiệt hại.

Trong suốt cuộc chạm trán đầu tiên của chúng tôi, Carter đã cảnh báo tôi rằng phép thuật về nghĩa đen có thể đốt cháy một pháp sư nếu anh ta dùng quá nhiều một lần. Tôi đoán điều đó cũng tác động đến á thần. Mỗi lần Setne làm nổ tôi hay cố gắng để luồn lách ra khỏi sự siết chặt của tôi với sức mạnh gần như thần thánh của hắn, đầu tôi đập mạnh. Tầm nhìn của tôi mờ đi. Chẳng mấy chốc tôi đã đâm đầu mò hôi.

Tôi hy vọng Sadie đang giúp đỡ Carter. Tôi hy vọng Annabeth đang kết thúc bất cứ câu thần chú siêu quái nào cô ấy đã tụng để chúng tôi có thể bẫy Setne, bởi vì tôi không thể ở trong không trung lâu hơn được nữa.

Chúng tôi xuyên qua tầng mây trên cùng. Setne ngừng chiến đấu, điều này làm tôi ngạc nhiên đến nỗi suýt đánh rơi hắn. Sau đó cái lạnh bắt đầu thấm vào hiện thân kền kền của tôi, làm lạnh quần áo ướt của tôi, thấm vào xương tôi. Đó là một loại tấn công tinh vi hơn – thăm dò điểm yếu – và tôi biết tôi không thể cho phép điều đó. Tôi cuộn đôi chân kền kền của tôi chặt hơn quanh ngực Setne, hy vọng nghiền nát hắn.

“Percy, Percy.” Giọng của hắn khiến nó nghe như chúng tôi là anh em đang cùng đi chơi đêm. “Người không thấy đây là một cơ hội không thể tin được à? Một cơ hội thứ hai hoàn hảo. Ai chứ là người thì người nên đánh giá cao điều đó. Những vị thần Olympus đã từng đề nghị người món quà giá trị nhất của họ. Họ đề nghị biến người thành một vị thần, phải không? Và người – kẻ ngốc đáng yêu người – người đã bác bỏ chúng! Đây là cơ hội của người để sửa lại lỗi lầm đó.”

Hiện thân của tôi chập chờn và chộp chộp như một ống huỳnh quang kém chất lượng. Nekhbet, người bạn trong não của tôi, chuyển sự chú ý của bà ta vào trong.

Người đã từ chối sự bất tử? Giọng bà ta nghi ngờ, bị xúc phạm.

Bà ta quét qua ký ức của tôi. Tôi thấy quá khứ của chính mình từ quan điểm khô khan, giấu cột của bà ta: Tôi đứng ở phòng ngai của núi Olympus sau trận chiến chống lại các Titan. Zeus đã đề nghị tôi một phần thưởng: thành thần. Tôi bác bỏ ông ta ngay tắp lự. Thay vào đó tôi muốn sự công bằng cho các á thần khác. Tôi muốn các vị thần dừng là những tên khốn nữa và chú tâm đến con cái của họ.

Một lời thỉnh cầu ngu ngốc. Một điều ước khờ dại. Tôi đã từ bỏ quyền lực. Bạn không bao giờ từ bỏ quyền lực.

Tôi đấu tranh để giữ sự siết chặt vào Setne. “Nekhbet, chúng là những suy nghĩ của bà, không phải của tôi. Tôi đã lựa chọn đúng đắn.”

Vậy thì người là một tên ngốc, nữ thần kền kền rít lên.

“Phải, anh bạn!” Setne nói, kẻ hình như có thể nghe thấy bà ấy. “Ta phải đồng ý với Nekhbet về điều này. Người đã làm một việc đáng khâm phục. Điều đó đã ra sao? Các vị thần có tôn trọng những lời hứa của họ không?”

Tôi không thể chia tách sự cay đắng của Nekhbet ra khỏi chính cảm giác của mình. Dĩ nhiên, tôi lúc nào cũng cầu nhàu về các vị thần, nhưng tôi chưa bao giờ hối hận lựa chọn vẫn làm người phạm của mình. Tôi có một người bạn gái. Tôi có một gia đình. Tôi có cả cuộc đời mình ở phía trước tôi – nếu như tôi có thể sống sót.

Giờ đây... có lẽ chỉ là Nekhbet ở trong tâm trí tôi, hoặc Setne chơi đùa với tôi, nhưng tôi bắt đầu tự hỏi liệu tôi đã tạo một sai lầm to lớn.

“Ta biết rồi, nhóc.” Giọng của Setne đầy sự đáng tiếc. “Các vị thần là gia đình của người. Người muốn nghỉ họ tốt. Người muốn làm họ tự hào. Ta đã muốn điều đó với gia đình của ta. Người biết đấy, cha ta là Ramses đệ Nhất.”

Giờ đây tôi đang lướt đi trong một vòng tròn uể oải, cánh trái của tôi cắt vào phía trên của những đám mây bão. Vương miện của Setne còn tỏa sáng hơn. Hào quang của hắn trở nên lạnh hơn, làm tê cứng tay chân tôi và biến những suy nghĩ của tôi lơ lửng đi. Tôi biết tôi đang gặp rắc rối, nhưng tôi không thể nghĩ ra phải làm gì với nó.

“Thật khó khăn khi có một người cha đầy sức mạnh,” Setne tiếp tục. “Dĩ nhiên, Ramses là pharaoh, vì vậy hầu hết lần ông ấy là vật chủ của Horus. Điều đó làm ông ấy xa cách, ít ra là vậy. Ta đã cứ suy nghĩ, Nếu ta chỉ cần lựa chọn đúng đắn và chứng minh ta là một đứa trẻ ngoan, ông ấy cuối cùng sẽ chú ý đến ta. Ông ấy sẽ cư xử đúng đắn với ta. Nhưng, vấn đề là, các vị thần không quan tâm đến người phạm, thậm chí con cái họ. Hãy nhìn vào tâm trí của kền kền nếu người không tin ta. Cư xử như một đứa trẻ ngoan, hành động luôn xuất sắc – điều đó chỉ làm cho các vị thần làm ngơ với người dễ dàng hơn. Cách duy nhất để có được sự tôn trọng của họ là hành động lên, trở nên hư hỏng và lấy những gì người muốn!”

Trái lại, Nekhbet không cố để thuyết phục tôi. Bà ấy là nữ thần bảo vệ của các pharaoh, nhưng bà ấy không quan tâm họ như những con người riêng lẻ. Bà quan tâm về việc duy trì quyền lực của Ai Cập, điều mà lần lượt giữ sự thờ phụng của các vị thần tồn tại. Bà hoàn toàn không quan tâm về những hành động xuất sắc hay lương thiện. Chỉ những kẻ yếu mới đòi hỏi sự công bằng. Những kẻ yếu là những cái xác chờ chết – những món khai vị trong bữa tối dài của cuộc đời bất tử của Nekhbet.

“Người là một đứa trẻ tốt,” Setne nói với tôi. “Tốt đẹp hơn rất nhiều so với nữ thần người đang cố gắng làm vật chủ. Nhưng người phải nhìn nhận sự thật. Người đã nên nhận lời đề nghị của Zeus. Người bây giờ sẽ là một vị thần. Người sẽ đủ mạnh để thực hiện những thay đổi người đòi hỏi!”

Sức mạnh là tốt, Nekhbet đồng ý. Bất tử là tốt.

“Ta đang cho người một cơ hội thứ hai,” Setne nói. “Giúp đỡ ta, Percy. Trở thành một vị thần.”

Chúng tôi xoay trong không trung khi ý thức của Nekhbet tách ra khỏi tôi. Bà ấy đã quên ai trong chúng tôi là kẻ thù. Nekhbet yêu thích sức mạnh. Setne mạnh. Tôi yếu.

Tôi nhớ cái cách mà Setne đã khai thác Duat – cắt những vết nứt trong thực tại, phá hủy toàn bộ vũ trụ để biến hắn ta thành bất tử.

Ta sẽ chỉ lấy mỗi thứ ta cần dùng một ít, hắn đã nói với Sadie.

Những suy nghĩ của tôi cuối cùng đã rõ ràng. Tôi hiểu Setne vận hành như thế nào, sao hắn đánh bại chúng tôi nặng nề như vậy cho đến bây giờ.

“Ông đang tìm đường để đi vào tâm trí tôi,” tôi nói. “Điều gì đó ông có thể liên hệ đến và dùng để chống lại tôi. Nhưng tôi không giống ông. Tôi không muốn bất tử, đặc biệt không nếu xé tan tành thế giới.” Setne mỉm cười. “Ừm, nó đáng để thử. Đặc biệt vì ta đã khiến người mất kiểm soát con kền kền của người!”

Một vụ nổ lạnh lẽo làm vỡ tan hiện thân của tôi. Đột nhiên tôi đang rơi.

Một lợi thế của tôi: Tôi đang giữ Setne trong móng vuốt của mình, điều đó có nghĩa là hắn ở ngay bên dưới tôi. Tôi siết chặt vào hắn và khóa hai cánh tay của tôi quanh ngực hắn. Chúng tôi cùng nhau lao thẳng

xuống qua những đám mây.

Tôi run dữ dội đến nỗi tôi ngạc nhiên vì mình vẫn có thể tỉnh táo. Quần áo tôi đóng kết với sương giá. Gió và băng đâm chích đôi mắt tôi. Tôi cảm thấy như mình đang trượt tuyết xuống đồi mà không có mặt nạ.

Tôi không chắc tại sao Setne không làm ảo thuật biến bản thân hắn đi khỏi. Tôi cho là thậm chí một pháp sư hùng mạnh cũng có thể không kháng cự lại được sự hoảng loạn. Khi bạn đang rơi tự do, bạn quên suy nghĩ hợp lý: Gee, ta có những câu thần chú và các thứ. Thay vào đó bộ não động vật của bạn tiếp quản và bạn nghĩ: ÔI THÁNH THẦN ĐỨA TRẺ NÀY ĐANG GIỮ TÔI LẠI VÀ TÔI BỊ BẦY VÀ ĐANG RƠI VÀ TÔI SẼ CHẾT!

Mặc dù tôi chỉ còn có vài giây nữa để trở thành món khai vị của kền kền, tiếng kêu quác quác và tiếng vỗ của Setne mang lại cho tôi một chút hài lòng.

Nếu chúng tôi rơi thẳng xuống, tôi sẽ đập và mặt đất rắn và chết. Không hỏi gì.

May mắn, gió mạnh và Đảo Governors là một tấm bia nhỏ trong một cảng rất lớn.

Chúng tôi rơi xuống nước với một âm thanh quen thuộc tuyệt vời KA-FLOOM!

Sự đau đớn của tôi biến mất. Sự ẩm áp dâng trào trở lại tay chân tôi. Nước muối cuộn xoáy quanh tôi, làm tràn đầy tôi với năng lượng mới. Nước biển luôn luôn làm những điều tốt với tôi, nhưng thường thì không nhanh thế này. Có lẽ sự xuất hiện của Nekhbet đẩy nhanh sự hồi phục của tôi. Có lẽ cha tôi, Poseidon đang cố gắng thực hiện cho tôi một ân huệ.

Dù cho bất cứ trường hợp nào, tôi cảm thấy tuyệt vời. Tôi tóm lấy cổ họng Setne với một tay và bắt đầu bóp. Hắn chiến đấu như một con quỷ. (Tin tôi đi, tôi biết mà. Tôi đã chiến đấu với vài con.) Chiếc vương miện của Ptolemy tỏa sáng trong nước, bốc hơi như một miệng núi lửa. Setne cào xé cánh tay tôi và thả ra những dòng bong bóng – có lẽ đang cố gắng để thực hiện những câu thần chú, hoặc có lẽ để nói chuyện ngọt ngào với tôi đừng bóp cổ hắn nữa. Tôi không thể nghe thấy hắn, và tôi không muốn. Dưới nước, tôi phụ trách.

Mang hắn ta vào bờ, giọng của Nekhbet.

Bà điên à? Tôi nghĩ lại. Đây là sân nhà của tôi.

Hắn ta không thể bị đánh bại ở đây. Bạn bè người đang đợi.

Tôi không muốn, nhưng tôi hiểu. Tôi có thể làm Setne bị giữ ở dưới nước một lát, nhưng hắn ở quá xa trên con đường trở thành bất tử để tôi có thể tiêu diệt. Tôi cần phá hủy phép thuật của hắn, điều mà có nghĩa là tôi cần giúp đỡ.

Tôi giữ chặt cổ hắn và để dòng nước đẩy tôi tới Đảo Governors.

Carter đợi tôi trên đường vòng quanh đảo. Đầu cậu ấy được quấn trong băng gạc như một chiếc khăn xếp. Những vết phồng rộp trên mặt cậu đã được điều trị với loại chất nhờn màu tím gì đó. Bộ đồ ngủ ninja vải lanh của cậu trông như chúng đã được giặt là trong một chiếc máy cắt gỗ đang cháy. Nhưng cậu còn sống, và giận dữ. Trong một tay cậu giữ một sợi dây phát ánh sáng trắng giống như dây thòng lọng của một cao bồi.

“Chào mừng trở về, Percy.” Cậu nhìn chằm chằm Setne. “Gã này có mang lại rắc rối gì cho cậu không?”

Setne vụt và bắn lửa về hướng của Carter. Carter đánh ngọn lửa qua một bên với sợi dây của mình.

“Từ bây giờ tớ đã kiểm soát được hắn,” tôi nói.

Tôi cảm thấy tự tin rằng điều đó đúng. Nước biển đã mang tôi trở lại với đầy đủ sức mạnh. Nekhbet đang hợp tác trở lại, sẵn sàng để che cho tôi khỏi bất cứ thứ gì Setne có thể thử. Bản thân tên pháp sư dường như choáng váng và xẹp lép. Bị bóp cổ ở dưới đáy Cảng New York sẽ làm thế với bạn.

“Vậy thì, đi nào,” Carter nói. “Chúng ta có một sự đón tiếp thú vị được lên kế hoạch.”

Trở lại sân bóng bị thiêu, Sadie và Annabeth đã vẽ phác một con mắt bò phép thuật trên mặt đất. Ít nhất đó là nó trông như thế với tôi. Vòng tròn phác có đường kính khoảng một mét rưỡi và được viền lại một

cách công phu với những từ của sức mạnh bằng tiếng Hy Lạp và chữ tượng hình. Trong Duat, tôi có thể thấy rằng vòng tròn phát ra ánh sáng trắng. Nó được vẽ trên những vết nứt mà Setne đã tạo ra, giống như băng gạc trên vết thương.

Hai cô gái đứng ở hai phía đối diện của vòng tròn. Sadie khoanh tay và đập đôi ủng của nó một cách bướng bỉnh. Annabeth vẫn giữ Cuốn sách của Thoth.

Khi cô ấy thấy tôi, cô vẫn mang gương mặt chiến đấu, nhưng từ ánh nhìn lóe lên trong đôi mắt cô tôi có thể nói cô an tâm.

Ý tôi là... chúng tôi vừa chỉ qua ngày kỉ niệm một năm hẹn hò của chúng tôi. Tôi nhận ra tôi là một loại đầu tư dài hạn cho cô ấy. Cô ấy hy vọng cuối cùng tôi sẽ trả cổ tức, nếu tôi chết bây giờ, cô ấy sẽ chịu đựng tất cả những đặc tính bực mình của tôi chẳng vì gì cả.

“Cậu còn sống,” cô nhận thấy.

“Không nhờ vào Elvis.” Tôi cầm cổ Setne giơ lên. Hắn gần như chẳng có trọng lượng gì. “Hắn khá là dai đến khi tớ phát hiện ra hệ thống của hắn.”

Tôi ném hắn vào trung tâm vòng tròn. Bốn người bọn tôi vây quanh hắn. Những chữ tượng hình và chữ cái Hy Lạp bốc cháy và cuộn xoáy, dâng lên từ một đám mây hình cái phễu để vây lấy tù nhân của chúng tôi.

“Gã này là một kẻ ăn xác thối,” tôi nói. “Không quá khác biệt một con kền kền mảy. Hắn ta nhìn xuyên qua tâm trí chúng ta, tìm kiếm bất cứ điều gì hắn có thể liên hệ, và hắn dùng điều đó để vượt qua hàng rào phòng thủ của chúng ta. Tình yêu sự thông thái của Annabeth. Mong muốn làm cha mình tự hào của Carter. Sadie –”

“Tính khiêm nhường không thể tin được của em,” Sadie đoán. “Và ngoại hình xinh xắn rõ ràng.”

Carter khịt mũi.

“Dù sao thì,” tôi nói, “Setne đã cố gắng đề nghị tớ trở thành bất tử. Hắn ta đã cố gắng nắm lấy những động cơ của tớ về việc bác bỏ trở thành bất tử trước đây, nhưng –”

“Xin lỗi,” Sadie cắt ngang. “Anh nói là anh đã bác bỏ việc trở thành bất tử trước đó à?”

“Người có thể trở thành một vị thần!” Setne rên rỉ. “Tất cả các người! Cùng với nhau chúng ta có thể –”

“Tôi không muốn trở thành một vị thần,” tôi nói. “Ông không hiểu điều đó, phải không? Ông không thể tìm thấy bất cứ thứ gì ông có thể liên hệ tới, điều mà tôi xem đó là một lời khen lớn.”

Bên trong đầu tôi, Nekhbet rít lên. Giết hắn ta. Tiêu diệt hắn ta hoàn toàn.

Không, tôi nói. Bởi vì điều đó cũng không phải tôi.

Tôi bước tới rìa vòng tròn. “Annabeth, Carter, Sadie... các cậu sẵn sàng để khử gã này chưa?”

“Bất cứ lúc nào.” Carter nhắc sợi dây của cậu ta lên.

Tôi cúi người đến khi tôi mặt đối mặt với Setne. Đôi mắt vẽ phần của hắn mở to và không tập trung. Trên đầu hắn, chiếc vương miện của Ptolemy nghiêng một bên như một đài quan sát viễn vọng.

“Ông đã đúng về một điều,” tôi nói với hắn. “Có rất nhiều sức mạnh trong sự hòa trộn Hy Lạp và Ai Cập. Tôi vui vì ông đã giới thiệu tôi với những người bạn mới của tôi. Chúng tôi sẽ tiếp tục hòa trộn nó.”

“Percy Jackson, nghe này –”

“Nhưng có một điều khác biệt giữa việc chia sẻ và đánh cắp,” tôi nói. “Ông có thứ gì đó thuộc về tôi.”

Hắn bắt đầu nói. Tôi nhét tay mình vào ngay miệng hắn.

Nghe có vẻ kinh nhĩ? Chờ đã, sẽ còn tởm hơn nữa đây.

Có gì đó chỉ dẫn tôi – có lẽ trực giác của Nekhbet, có lẽ bản năng của chính tôi. Những ngón tay của tôi di chuyển xung quanh một vật nhọn nhỏ ở phía sau cổ họng Setne, và tôi giật mạnh nó ra: chiếc bút bi của tôi, Thủy triều.

Nó như thể tôi đã lòi ra một cái đinh khỏi một bánh xe. Phép thuật phun ra từ miệng Setne: một dòng ánh sáng chữ tượng hình nhiều màu sắc.

LÙI LẠI! Nekhbet hét trong đầu tôi khi Annabeth hét lớn điều tương tự.

Tôi trượt chân khỏi vòng tròn. Setne quăn quại và xoay vòng khi tất cả phép thuật hần đã cố hấp thụ bảy giờ phun ra thành một tràng kinh tởm. Tôi đã nghe về người “nôn ra cầu vòng”, bởi vì họ thấy thứ gì đó rất đáng yêu.

Để tôi nói với bạn: nếu bạn thực sự thấy ai đó nôn ra cầu vòng... chẳng có gì đáng yêu cả.

Annabeth và Sadie cùng nhau hét những mệnh lệnh phép thuật. Cái phễu đám mây phép thuật tăng cao lên quanh vòng tròn, bao vây lấy Setne, kẻ đang run rẩy dữ dội. Chiếc vương miện của Ptolemy lăn khỏi đầu hần. Carter bước về phía trước và ném sợi dây tỏa sáng của cậu ấy.

Ngay khi sợi dây chạm được Setne, một tia sáng làm lóa mắt tôi.

Khi tầm nhìn của tôi trở lại, Setne và sợi dây đã biến mất. Không còn ánh sáng phép thuật cuộn xoáy. Nữ thần kền kền đã rời khỏi tâm trí tôi. Miệng tôi không còn có vị như linh cầu chết.

Annabeth, anh em nhà Kane và tôi đứng trong một vòng tròn thưa, nhìn chằm chằm chiếc vương miện của Ptolemy, thứ nằm nghiêng trong đồng bụi bẩn. Cạnh nó là một món trang sức nhựa với kích thước của một quả trứng ngỗng.

Tôi nhặt nó lên.

Bên trong quả cầu tuyết, một mô hình thu nhỏ của Đảo Governors bị chìm vĩnh viễn. Luân phiên chạy và bơi quanh khung cảnh, cố gắng tránh những cơn gió tuyết nhân tạo, là một người đàn ông có kích thước của một con mối trong một chiếc áo choàng màu tím.

Sau tất cả Setne đã biến Đảo Governors thành trụ sở chính vĩnh viễn của hần.

Hất đã bị giam cầm trong một món đồ lưu niệm bằng nhựa rẻ tiền.

7. Chương 06 (hết)

Một giờ sau đó, chúng tôi ngồi trên lan can của pháo đài cũ, ngắm mặt trời lặn qua bờ biển New Jersey. Tôi đã ăn sandwich pho mát và một chai Ribena lạnh từ chỗ cất giấu đồ ăn vặt đa chiều của Sadie (kèm theo hai liều thuốc giảm đau cực mạnh), vì vậy tôi đang cảm thấy đủ can đảm để nghe những lời giải thích.

“Quay lại vấn đề đó có ai đó giải thích điều gì đã xảy ra không?” Tôi hỏi.

Annabeth đưa tay cô vào tay tôi. “Chúng ta đã thắng, Ốc Tảo Biển.”

“Phải, nhưng...” Tôi chỉ về quả cầu tuyết, thứ mà giờ Carter đang ngưỡng mộ. “Như thế nào?”

Carter lắc quả cầu. Tuyết nhân tạo cuộn xoáy bên trong. Có lẽ là sự tưởng tượng của tôi, nhưng tôi thề tôi có thể nghe thấy Setne kêu thét dưới nước khi hần được cho chuyển du lịch lộn tùng phèo trong nhà tù nhỏ bé của hần.

“Tổ đoán ý tưởng quả cầu tuyết dính trong tâm trí tớ,” Carter nói. “Khi tớ ném sợi dây và làm xuất hiện cái bẫy, phép thuật chiếu theo điều mà tớ đang nghĩ. Dù sao thì, Setne sẽ làm một cái chặn giấy tuyết vời.”

Sadie khịt mũi, gần như phun Ribena ra từ mũi. “Tội nghiệp Setne bé nhỏ - bị dính trên bàn Carter vĩnh viễn, bị buộc phải xem anh ấy tiến hành hàng giờ hàng giờ nghiên cứu buồn tẻ. Sẽ tử tế hơn để Ammit hấp thụ linh hồn hần ta.”

Tôi không biết ai là Ammit, nhưng tôi không cần thêm bất cứ con quái vật hấp thụ linh hồn nào trong đời tôi.

“Vậy là cái bầy đã hoạt động,” tôi nói, điều mà tôi đoán là khá rõ ràng. “Tớ không cần hiểu tất cả chi tiết _”

“Điều đó tốt,” Annabeth nói. “Bởi vì tớ không nghĩ bất cứ ai trong chúng ta hiểu.”

“- nhưng tớ muốn biết một điều.” Tôi chỉ vào Sadie. “Em đã thì thầm điều gì với Annabeth mà biến cô ấy thành một pháp sư?”

Hai cô gái trao đổi một nụ cười.

“Em đã nói với Annabeth tên bí mật của em,” Sadie nói.

“Giờ thì, cái gì của em?” Tôi hỏi.

“Nó gọi là ren,” Sadie giải thích. “Mọi người có một, thậm chí nếu anh không biết nó. Ren là... ừm, sự xác nhận của anh là ai. Từ khi em chia sẻ nó, Annabeth có thể tiếp cận những kinh nghiệm của em, khả năng của em, tất cả những điều tuyệt vời nói chung của em.”

“Điều đó thật liêu lĩnh.” Carter trao cho tôi một cái nhìn hung dữ. “Bất cứ ai biết ren của cậu đều có thể điều khiển cậu. Cậu không bao giờ chia sẻ thông tin đó trừ khi cậu thực sự phải làm, và chỉ với những người cậu thực sự tin tưởng. Sadie đã tìm ra tên bí mật của tớ năm ngoái. Cuộc đời đã tồi tệ kể từ đó.”

“Ôi, làm ơn,” Sadie nói. “Em chỉ dùng kiến thức của mình cho điều tốt.”

Carter đột ngột vỗ vào mặt mình.

“Này!” cậu ấy phàn nàn.

“Ôi, xin lỗi,” Sadie nói. “Dù sao thì, em tin tưởng Annabeth. Em biết nó sẽ cần cả hai người tụi em tạo nên cái vòng tròn ngăn chặn đó. Ngoài ra, một á thần Hy Lạp thực hiện phép thuật Ai Cập – anh có thấy cái nhìn trên gương mặt Setne không? Vô giá.”

Miệng tôi khô khốc. Tôi tưởng tượng Annabeth cầu nguyện chữ tượng hình ở Trại Con Lai, thổi tung những cỗ xe trên đường đua, ném ra những nắm tay xanh da trời trong suốt trận cướp cờ.

“Vậy là bạn gái anh giờ là một pháp sư, như là, vĩnh viễn? Bởi vì cô ấy đã đủ đáng sợ trước đó rồi.”

Annabeth cười. “Đừng lo lắng, Óc Tảo Biển. Tác dụng của việc biết về ren của Sadie đã mất rồi. Tớ sẽ không bao giờ có thể thực hiện bất cứ loại phép thuật nào bằng chính mình được nữa.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Được rồi. Vậy, ừm... câu hỏi cuối cùng.”

Tôi gật đầu về phía chiếc vương miện của Ptolemy, cái đặt trên lan can cạnh Sadie. Nó trông như một phần của một bộ trang phục Halloween, không phải loại mũ có thể xé toạc thế giới ra. “Chúng ta làm gì với nó?”

“Ừm,” Sadie nói, “em có thể đội nó lên và xem điều gì xảy ra.”

“KHÔNG!” Carter và Annabeth hét lên.

“Đùa thôi,” Sadie nói. “Thành thật, cả hai người, bình tĩnh. Mặc dù, em phải thừa nhận, em không hiểu tại sao Wadjet và Nekhbet không giành lại vương miện của họ. Các nữ thần đã tự do, phải không?”

“Phải,” tôi nói. “Anh đã cảm thấy quý bà rần rồ mang Wadjet được tống ra khi Setne đang phun ra cầu vòng. Sau đó Nekhbet trở về... bất cứ đâu mà các nữ thần đi khi họ không làm phiền bởi người phạm trần.”

Carter cào cái đầu băng bó của mình. “Vậy là... họ chỉ quên vương miện của mình ư?”

Những dấu vết của nhân cách của Nekhbet để lại trong những góc trong tâm trí tôi – chỉ đủ để khiến tôi chắc chắn một cách không thoải mái rằng chiếc vương miện của Ptolemy được để lại đây có mục đích.

“Nó là một bài kiểm tra,” tôi nói. “Hai Quý bà muốn xem chúng ta sẽ làm gì với nó. Khi Nekhbet biết rằng tớ từng bác bỏ việc bắt tử trước đó, bà ấy dường như bị xúc phạm. Tớ nghĩ bà ấy tò mò để nhận ra nếu bất cứ ai trong chúng ta sẽ làm điều đó.”

Annabeth chớp mắt. “Nekhbet sẽ làm điều đó vì sự tò mò? Thậm chí nếu nó gây ra một sự kiện tiêu diệt thế giới à?”

“Nghe giống như Nekhbet,” Sadie nói. “Bà ấy là một con chim già hiểm độc. Yêu thích nhìn người phạm chúng ta cãi nhau và chém giết lẫn nhau.”

Carter nhìn chăm chăm chiếc vương miện. “Nhưng...chúng ta biết rằng không nên dùng thứ này. Phải không?” Giọng cậu ấy nghe có vẻ một chút nuối tiếc.

“Chỉ một lần anh đúng, anh trai yêu quý,” Sadie nói. “Dù em rất muốn trở thành một nữ thần đúng nghĩa đen, nhưng em cho là em vẫn sẽ là một nữ thần theo nghĩa bóng mà thôi.”

“Giờ anh sắp nôn ra cầu vồng,” Carter nói.

“Vậy chúng ta làm gì với chiếc vương miện?” Annabeth hỏi. “Nó là loại đồ chúng ta nên để lại ở Đảo Governors Mất và Tìm Lại.”

“Này, Carter,” tôi nói, “sau khi chúng ta đánh bại con quái vật cá sấu đó ở Long Island, cậu đã nói cậu có một nơi an toàn để giữ chiếc vòng cổ của nó. Cậu cũng có thể cất chiếc vương miện không?”

Nhà Kane có một cuộc trò chuyện im lặng với nhau.

“Tớ cho là bọn tớ có thể mang chiếc vương miện đến Nome Thứ Nhất ở Ai Cập,” Carter nói. “Chú Amos của chúng tớ phụ trách ở đó. Chú ấy có nhiều hầm phép thuật an toàn nhất thế giới. Nhưng không có gì an toàn một trăm phần trăm. Những cuộc thí nghiệm của Setne với phép thuật Hy Lạp và Ai Cập gửi những chấn động qua Duat. Các vị thần và pháp sư cảm thấy nó. Tớ chắc các á thần cũng cảm thấy chúng. Loại quyền lực đó cảm dỗ. Thậm chí nếu chúng ta khóa chiếc vương miện của Ptolemy lại –”

“Những người khác có thể thử phép thuật lại,” Annabeth nói.

“Và nó được thử càng nhiều,” Sadie nói, “càng nhiều nguy hiểm có thể xảy ra cho Duat, và thế giới phàm trần, và sự sáng suốt của chúng ta.”

Chúng tôi ngồi im lặng khi ý tưởng đó chìm xuống. Tôi tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu những đứa trẻ ở cabin Hecate ở trại nghe về những pháp sư Ai Cập ở Brooklyn, hoặc nếu Clarisse từ cabin Ares biết cách triệu hồi hiện thân lợn rừng chiến đấu khổng lồ.

Tôi rùng mình. “Chúng ta sẽ phải giữ thế giới của chúng ta tách rời nhau hết sức có thể. Thông tin quá nguy hiểm.”

Annabeth gật đầu. “Cậu đúng. Tớ không thích giữ bí mật, nhưng chúng ta sẽ phải cẩn thận với người chúng ta nói chuyện. Có lẽ chúng ta có thể nói với Chiron, nhưng –”

“Tớ cá Chiron đã biết về những người Ai Cập,” tôi nói. “Thầy ấy là một nhân mã già lắm mưu. Nhưng, phải. Chúng ta sẽ phải giữ đội đặc nhiệm nhỏ này của chúng ta hoạt động âm thầm thôi.”

“Đội đặc nhiệm nhỏ của chúng ta?” Carter cười toe. “Tớ thích âm thanh của nó. Bốn chúng ta có thể giữ liên lạc. Chúng ta sẽ phải luôn sẵn sàng phòng trường hợp điều gì đó như thế này lại xảy ra.”

“Annabeth có số điện thoại của em,” Sadie nói. “Điều này, thành thật, anh trai, là giải pháp dễ dàng hơn nhiều so với viết những chữ tượng hình lên tay của bạn anh. Anh đã nghĩ gì vậy?”

“Nó hợp lý ở lúc đó,” Carter phản đối.

Chúng tôi dọn đồ đạc picnic của mình và sẵn sàng để đi trên những đường riêng.

Carter cẩn thận bọc chiếc vương miện của Ptolemy trong miếng vải lanh. Sadie lắc đẹp quả cầu tuyết Governor Island một cái, sau đó nhét nó vào ba lô của con bé.

Hai cô gái ôm nhau. Tôi bắt tay Carter.

Với một cơn đau nhói, tôi nhận ra tôi sẽ nhớ những đứa trẻ này nhiều đến thế nào. Tôi đang mệt mỏi bởi việc kết thêm bạn mới chỉ để nói lời tạm biệt với họ, đặc biệt khi vài trong số họ không bao giờ trở lại.

“Tự chăm sóc bản thân, Carter,” Tôi nói. “Không bị nướng thêm trong các vụ nổ.”

Cậu ta cười tự mãn. “Tớ không thể hứa. Nhưng hãy gọi bọn tớ nếu cậu cần bọn tớ, được chứ? Và, ừm, cảm ơn.”

“Này, đó là cố gắng của một đội.”

“Tớ đoán vậy. Nhưng, Percy... suy cho cùng là vì cậu là một người tốt. Setne không thể tìm hiểu để chi phối được cậu. Thành thật, nếu tớ bị cám dỗ với việc thành thần với cách mà cậu đã bị cám dỗ -”

“Cậu sẽ làm điều tương tự,” tôi nói.

“Có lẽ.” Cậu ấy cười, nhưng cậu ấy trông không bị thuyết phục. “Được rồi, Sadie. Tới lúc bay rồi. Các học viên ở nhà Brooklyn sẽ lo lắng.”

“Và Khufu đang làm salad thạch trái cây cho bữa tối,” con bé nói. “Hẳn là ngon. Tạm biệt, các á thần!”

Nhà Kane biến thành những con chim mồi và phóng mình vào hoàng hôn.

“Đây đã là một ngày lạ lùng.” Tôi nói với Annabeth.

Cô ấy dứt tay của cô vào tay tôi. “Tớ đang nghĩ đến thịt băm pho mát cho bữa tối ở P.J. Clarke’s.”

“Với thịt lợn muối xông khói,” tôi nói. “Chúng ta đã giành được nó.”

“Tớ yêu cách cậu nghĩ,” cô nói. “Và tớ vui vì cậu không phải một vị thần.”

Cô ấy hôn tôi, và tôi quyết định là tôi cũng vui. Một nụ hôn trong hoàng hôn và lời hứa về một món pho mát thịt lợn muối xông khói – với loại phần thưởng như thế, ai cần bất tử chứ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-vuong-mien-ptolemy>